

SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas

OSNOVNA ŠOLA DESTRIK-TRNOVSKA VAS
junij 2014

Vsak posameznik je pomemben,
vsak posameznik ima svoje poslanstvo,
vsak posameznik spreminja svet.

dr. Jane Goodall

Drage učenke in učenci ter otroci z vrtca!

Ponovno se bliža konec šolskega leta. Vsako leto pridobimo polno novih znanj in veliko življenjskih izkušenj. Lahko rečem, da je vsako leto neponovljivo. Vem, da šola ne pomeni samo branja, pisanja, učenja, temveč je ta hram učenosti mnogo več.

V Sončnem griču nam razkrivate, kaj vse se je dogajalo v tem šolskem letu v šoli in izven nje.

Ob prebiranju glasila se boste srečali z literarnimi prispevki, s poezijo ter z likovnimi umetnijami naših otrok iz vrtca in šole. Želim vam čim več užitkov ob prebiranju glasila.

Dragi otroci in učenci, verjamem, da se je vsak trudil po svojih močeh in izkoristil veliko ponujenih priložnosti za črpanje novih znanj.

Želim vam lepe, brezskrbne počitnice, veliko iger in zabave ter pazite nase.

Ravnatelj:
mag. Drago Skurjeni

PREŠERNICA

Zapisano za nastop na prireditvi ob slovenskem kulturnem prazniku

Spet praznujemo Prešernov dan
in misli nam bežijo daleč v stran:
v Vrbo, majhno gorenjsko vasico,
kjer si je France obul prvo nogavico.
Starša nista želela, da bil bi advokat,
on pa je le zamahnil z roko: ah, ne ga srat.
Čeprav na Dunaju postal je doktor prava,
se ni zavedal, da v ljubezni pretirava.
Prevzeta Zalika zaljubljenega pesnika ni
želela,
zato je v Povodnem možu kot Urška
blestela.
Tudi Primičeva Julija je v pesmih brž
ugotovila,
da v Prešernovem srcu je rano pustila,
mlada Ana pa mu je tri otroke povila.
S prijateljem Čopom je Prešeren prebiral
knjige,
na poti domov pa je otrokom z veseljem
delil fige.

Nejc Štumberger, 5. t

Rene Cafuta, 4. a, Polja, akril na platnu

Tilen Krepek, 7. b, Prijatelja, barvni linorez

Neža Žugman, 4 leta, Jesensko drevo, tempera barva

NOVA FACA

Naslednji dan v šoli
bil je v bedu ful.
Hodil je okoli
in se delal, da je kul.

Tista nova faca
pristopila je k njemu.
Hodila je kot raca,
in bulila v njega kot v belo steno.

Punca ga je poljubila,
on je ful zardel.
Srečno se je poslovila,
on pa od takrat je same lepe pesmi pel.

Špela Cafuta, 8. a

Aneja Zamuda, 3 leta

LISTI

(Poustvarjanje na besedilo Daneta Zajca– Vrata)

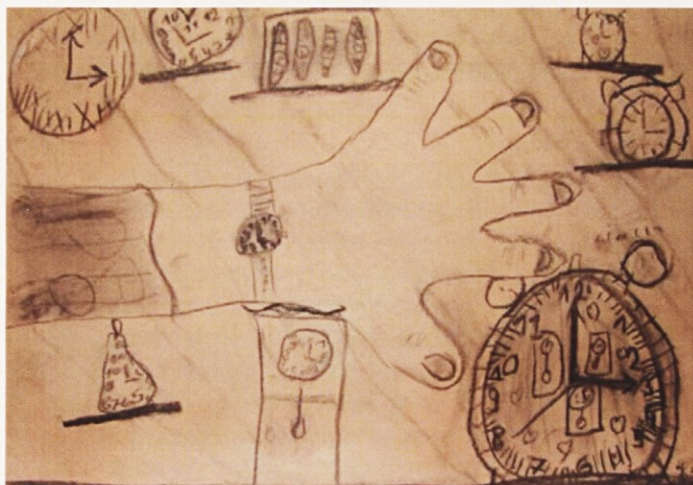
Za enim listom je še en list.
Za še enim listom je še en list.
Ves popisan.
Za popisanim listom je še en list.
Počečkan.
Za počečkanim listom je še en list.
Bolj počečkan.
Za bolj počečkanim listom je še en list.
Še bolj počečkan.
Za še bolj počečkanim listom je še en list.
Najbolj počečkan.
Ta je grd.

Za grdim listom je narisano travnik.
Na travniku je še en travnik.
Manjši.
Za manjšim travnikom je še en travnik.
Še manjši.
Za še manjšim travnikom je še en travnik.
Ta je travniček.
Na travničku je ena roža.
Ta roža je zate.
Najmanjša in najlepša.

Nuša Arnuga, 5. t

Rok Kos, 5 let

Klara Sužnik, 3. a, pastel

PRAVE NAVADE ZA ZDRAVO ŽIVLJENJE

Skrbim za svoje zobe in si jih redno umivam. Redno hodim k zobozdravnici in ortodontu. Jem zdravo hrano. Ko končam domačo nalogo, grem na svež zrak. Z mamo hodiva na sprehode, da se nadihava svežega zraka.

Maša Matjašič, 2. t

Redno jem sadje in zelenjavo. Vzdržujem kondicijo. Vsak dan spim vsaj devet ur. Redno si umivam zobe.

Alen Pšajd, 2. t

Dobro je, da spim vsaj devet ur, da si naberem veliko energije. Jem raznovrstno hrano. Nalogo pišem na svetlem. Skrbeti moram, da sem varna v prometu.

Nina Fras, 2. t

Hoditi moram na zrak in se veliko gibati. Redno si moram umivati zobe. Ko delam domačo nalogo, moram imeti primerno svetlobo.

Jakob Rozman, 2. t

Prave navade so, da si umivamo zobe. Vsako jutro jemo zajtrk. Za svojo varnost upoštevamo prometna pravila. Vsako noč spimo vsaj devet ur.

Ana Danila Pukšič, 2. t

Za zdravje poskrbim tako, da grem redno na svež zrak. Redno si češem lase. Zjutraj vedno pojem jabolko. Ko grem čez cesto, vedno pogledam levo in desno.

Ana Jančič, 2. t

Sprehajamo se v čistem okolju. Skrbimo za svoje lase in jih krtačimo. Jemo zdravo hrano. Pridno hodimo v šolo in poslušamo navodila. Ko pišemo domačo nalogo, imamo odprto okno. Spimo vsaj devet ur.

Urban Šimunek, 2. t

Lana Lorbek, 4. a, Dejavnosti,
kombinirana tehnika

DAROVANJE ZA KARITAS IN RAZSTAVA

Napisala bova, kako smo se odločili, da bomo darovali za Karitas.

Pri uri družbe smo se učili o kršenju otrokovih pravic po svetu. Spoznali smo, da je po vsem svetu veliko revnih družin, zato smo se odločili, da si bomo ogledali prostore naše organizacije Karitas. Dogovorili smo se, da lahko darujemo tudi mi. Vsak se je prostovoljno odločil, ali bo daroval. Lahko smo prinesli šolske potrebščine, oblačila, obutev ali igrače. Skoraj vsak učenec je nekaj prinesel in daroval. Tam nas je pričakala predsednica Karitasa, gospa Marija Potrč. Bila je vesela naših darov. Pripovedovala nam je, koliko je na svetu revnih ljudi. Povedala še nam je, kaj pomeni Karitas ter da oddajajo odvečne darove na sedež Karitasa. Ob slovesu nam je gospa predsednica v zahvalo ponudila čokoladice in še povedala, da je vesela, da se zanimamo za to področje. Ponosno smo se vrnili v šolo, saj smo opravili dobro delo.

Nato smo se ustavili še v Volkmerjevem domu kulture in si ogledali razstavo, ki so jo pripravili učenci, ki obiskujejo »Popestrimo šolo«. Na razstavi so prikazali življenje v petih različnih državah. Izdelali so makete hiš in plakate različnih pokrajin. Ogledali smo si tudi video posnetek, kako so učenci pripravljali različne tradicionalne jedi.

Ta dan je bil nekaj posebnega, saj smo se veliko naučili, čeprav nismo bili v učilnici.

Nejc Čeh in Žiga Mahorič, 4. a

Niko Kovačec, 4. a, Dejavnosti,
kombinirana tehnika

Alja Alina Markež, 2. a, Lepljenka

GOZDNI POŽAR

Nekega jesenskega dne sta se Janko in Metka odločila, da gresta v gozd nabirat gobe. Med sprehodom je Janko zavohal dim. Ko sta nadaljevala z iskanjem gob, je Metka zagledala gost črni dim. Ugotovila sta, da je v gozdu izbruhnil požar. Na srečo je imel Janko pri sebi mobilni telefon, zato je takoj poklical gasilce na številko 112. Povedal jim je, da je v gozdu pri čarovnici izbruhnil požar. Gasilci so hitro prispeli in požar pogasili. Še dobro, da je Janko vedel, kaj mora storiti in tako preprečil veliko katastrofo in škodo za okolje.

Neja Petek, 4. a

DUH PO KRUHU

(Poustvarjanje na besedilo Nika Grafenauerja – Peki)

Nekoč je v Ljubljani dišalo po svežem kruhu. V pekarni Hlebček so bili vsi peki zelo pošteni. Ker so imeli veliko kupcev, so mesili veliko testa. Njihovi izdelki so bili najboljši in najbolj hrustljavi.

Pek po imenu Peter je ob polni luni hodil loviti ribe. Naenkrat se mu je prikazal povodni mož. Ta je bil odličen pek, zato mu je dal najboljši recept za kruh. Pek Peter je drugi dan prišel zadovoljen v službo. Spekli so kruh po receptu povodnega moža in postali slavni.

Amadeja Brumen, 5. t

Alen Lozinšek, 2. a, Vila Čira čara, mešana tehnika

Taja Herga, 4 leta, Travnik

ASTERIX NA OLIMPIADI – ŠPORTNI KOMENTAR

(Poustvarjanje na besedilo Asterix na olimpiadi)

»Drage dame in gospodje, začele so se prve olimpijske igre, in sicer tek. Na startu se že pripravljajo trije tekmovalci. To so Asterix, Obelix in legionar. Sodnik je že dal prve znake, ki pravijo, da se je tekmovanje pričelo.

Trenutno je prvi legionar, ki ga dohiteva Asterix. Ampak kje je Obelix? Čeprav morajo preteči pet kilometrov, je Obelix še komaj na začetku. Obelix pa kar počasi hopsa in se smeji. Medtem pa sta Asterix in legionar tesno drug ob drugem. Zdi se, da legionarja Asterix prehiteva, ampak legionar ne popusti. Sedaj sta naredila že tri kilometre, Obelix pa dva. Trenutno Obelix malce pospešuje, a je še vedno zadnji. Asterix in legionar sta pol kilometra pred ciljem in zglada, da upočasnjujeta. Neverjetno! Obelix je naenkrat, kot da bi bil začaran, malo za Asteriksom in legionarjem. Nenavadno, ampak zdi se, da bo vsekakor zmagal Obelix. Prvi prihaja na cilj Obelix, ki je prva dva kilometra počasi hopsal, za njim prihaja izmučeni Asterix in na koncu še legionar.

Obelixu podarimo pokal in zlato medaljo, Asterixu srebrno in legionarju priznanje, na katerem piše, da je bil tretji oz. zadnji in da je sodeloval na olimpijskem teku«.

Gabrijela Herega, 5. t

Urban Tetičkovič, 1. b, monotipija

Melani Cafuta, 6. a, Sošolka Vita, linorez

POUSTVARJANJE NA ZGODBO SVETLANE MAKAROVIČ – COPRNICA ZOFKA

Ko se coprnica Zofka zbudila, je pozajtrkovala, a je zamenjala strupene volčje jagode za strupen krompir. Nato jo je ujezila metla, ker je bila s snežakom. Rekla mu je, da ga bo jutri stalila. Šla je na »Facebook«, kjer ji je prijateljica napisala, da ne bo prišla čarat, zato je bila Zofka užaljena. Pri večerji je spet zamenjala volčje jagode za jagode, ki poslabšajo počutje v naslednjem dnevu. Nato je šla spat.

Leonard Luka Pristov, 5. t

Monika Čeh, 5 let

V STARI LJUBLJANI

(Poustvarjanje na besedilo Nika Grafenauerja – Peki)

V starem delu Ljubljane so bile počitnice. Otroci in starši so hodili v pekarno. Vedno, ko so bili v pekarni, so lahko videli, kako pek zamesi testo. Ko je pek pekel, je močno dišalo. Pečen kruh je vedno hrustal. Seveda pa so kruh kupovali od poštenega peka. Zraven pekarne je bila tudi reka. Kó so se otroci naveličali gledati, kako pek peče kruh, so se šli igrat k reki. Tam so jim babice pripovedovale zgodbe o Urški in povodnem možu. Zvečer, ko se je v reki Ljubljanici videl lunin sij, so si otroci predstavljali, da po reki Ljubljanici plava povodni mož. Po zraku pa se je širil vonj po svežem kruhu iz pekarne.

Gabrijela Herega, 5. t

1. b, kolaž

ENKRAT, KO BO MAMI MAJHNA

Enkrat, ko bo mami majhna
in jokava,
stopila bom za štedilnik
in ji skuhala kakav.
To bo enkrat,
kar en dan.

Ko začela se bo cmerit,
jo privzdignem in položim spat.
To bo enkrat,
kar en dan.

Ko se bo zbudila vsa vesela,
se bo šla igrat.
To bo enkrat,
kar en dan.

Ko bo sladka kot bonbon,
bova v slaščičarni kupili torto,
veliko kot slon.
To bo enkrat,
kar en dan.

Klara Sužnik, 3. a

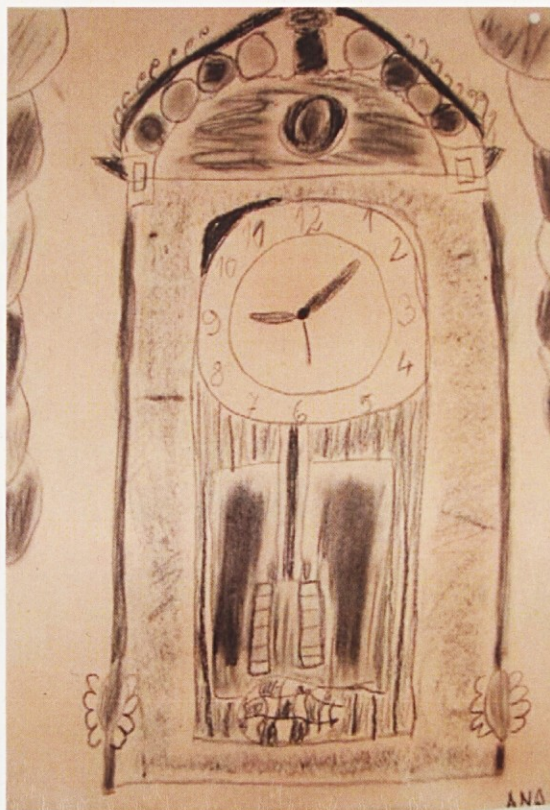
ENKRAT, KO BO MAMA MAJHNA

Enkrat, ko bo mama majhna,
ko bo majhna in poredna,
ko se bo ves dan sladkala
in ko bo prosila za igrače,
bomo drugi sedli za volan.

To bo enkrat, kar en dan.
Ves dan prosila bo,
če lahko gre v zabaviščni park,
rekla bom seveda »ja«.

Mama, hitro na zadnji sedež
in pripasaj se, da bo vožnja varna.
Jaz pa sedem za volan
in kar hitro bomo tam.
To bo enkrat, kar en dan.

Teja Črnko-Širec, 3. a

Ana Potočnik, 3. a, Ura, pastel

Manja Cafuta, 1. a, Tihožitje

MATIČEV POTEPO PO MESTU S SLONOM (Poustvarjanje na besedilo Vitana Mala– Sreča na vrvici)

Matic je iz studia šel tako, da je jahal slona. Ko sta hodila po mestu, so se jima vsi umikali. Šla sta po tekočih stopnicah, slon pa je v vsako stopnico naredil luknje. Ko sta šla po pločniku, so po zraku leteli dežniki, stojnice, iz hidrantov pa je tekla voda. Nato sta šla v areno, kjer se je hotel s slonom dvobojevati Schwarzenegger, ki se je v trenutku spremenil v palačinko. Zatem sta šla v kino. In kam, mislite, sta se usedla? V PRVO VRSTO! Vsi ljudje so kino hitro zapustili, saj niso ničesar videli. Potem sta šla v cirkus, kjer se je odvijala predstava s sloni. Matičev slon se je zaljubil v vodnico slonov. Po končani predstavi ga je Matic komaj odpeljal iz cirkusa. Nato sta šla na letališče in se komaj, res komaj stlačila v reaktivca. Z njim sta poletela v savano, kjer je slon pozdravil svoje sorodnike, takoj zatem pa sta se vrnila nazaj v mesto. Vse to se je zgodilo v pičlih petih urah. Namenila sta se domov. Skoraj sta že prispela na cilj, ko ju je premamil sladoled. Matic si je naročil eno kepico, slon pa je izpraznil kar vse posode s sladoledom. Končno sta le prispela domov, a jima je bilo tako slabo, da je slon šel k veterinarju, Matic pa k zdravniku.

Nejc Štumberger, 5. t

Jana Krajnc, 1. b, mokro na mokro

Leja Murko, 3. a, strip

MI SMO GASILCI

Mi smo gasilci en, dva, tri.
 Levo, desno tam gori,
 voda že šumi.
 Mi se pripeljemo,
 ko nas pokličejo in potrebujejo.
 Gremo, gremo hitro vsi,
 da požar se pogasi.
 Ko požara več ni,
 srečni smo vsi.

Teja Črnko-Širec, 3. a

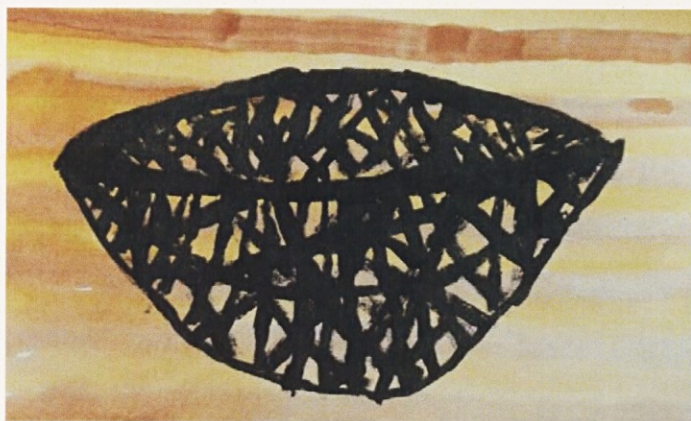
DOL S ČAROVNICAMI! (Poustvarjanje na besedilo Roalda Dahla– Čarovnice)

Dol s čarovnicami, vrzi jih v koš!
 Vrzi, vrzi, vrzi jim nož!
 Podložniki ne marajo je,
 zato vsi pravijo ne, ne in ne.
 Čarovnica jezna je bila,
 zato je bila rdeča vsa.
 Čarovnica je popenila,
 zato miši je poklicala.
 Miši so rekle, da pomagale ne bodo,
 zato čarovnica dala jim meso je rodo.
 Miši so prišle na policijo,
 zato so policajci poklicali komisijo;
 Rekli so: »Miši govorijo!«
 Komisija prihitela je,
 rekli so: »Ne, ne, ne!«
 Saj miši bilo ni več.

Nejc Štumberger, 5. t

Širec Ela, 2 leti

Enej Brlek, 4. a, Gnezdo,
kombinirana tehnika

GASILCI

Moj očka Andrej je gasilec. Gasi velike in male požare. V gasilskem domu imajo gasilci dva velika gasilska tovornjaka in majhen kombi. V soboto so imeli gasilsko vajo. Izvedli so jo na kmetijskem objektu pri Kocmutovih na Gomili. Mesec oktober je tudi mesec požarne varnosti. Moj očka je poveljnik v gasilskem društvu Destrnik. Ko bom velik, bom gasilec.

Miha Zelenik, 4. a

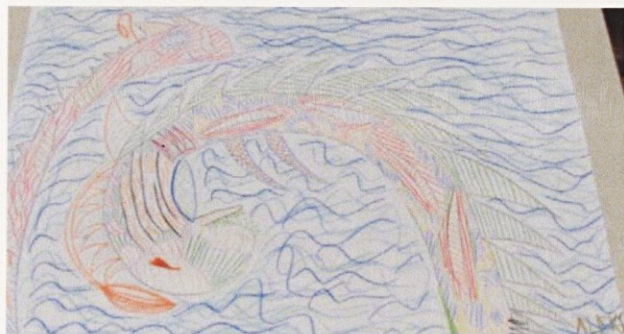
Jan Orešič, 3. t, Cvetlice, lepljenka

BILA SEM PRI ZOBOZDRAVNICI

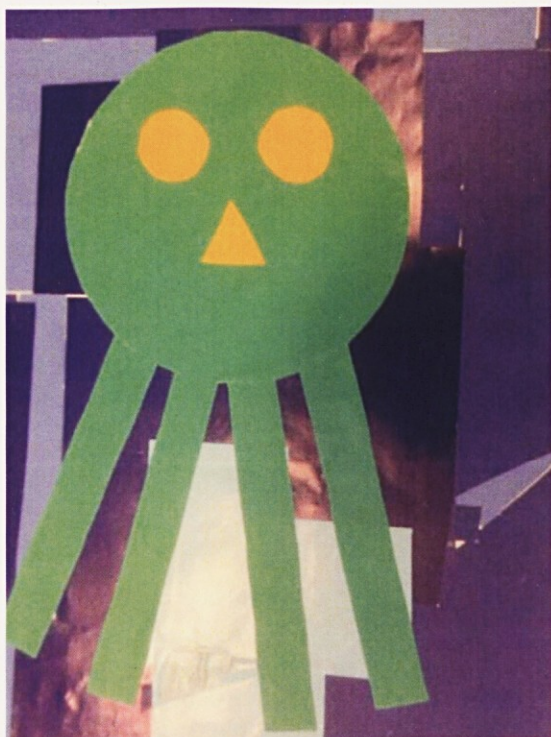
K zobozdravnici sem šla takoj po pouku. Bila sem kar prva na vrsti. Bilo me je malce strah, kaj bo zobozdravnica rekla.

Ko sem vstopila v zobozdravniško sobo, sem opazila zobozdravniški sveder in druge pripomočke. Zobozdravnica mi je pregledala zobe in rekla, da imam lepe zobe. Tako se je na koncu vse lepo končalo.

Nina Fras, 2. t

Aleks Selinšek, 4. t, Domišljijaska pošast,
risanje

Jan Benko, 4. a, Hobotnica, lepljenka

NESKONČNO (Mamam ob materinskem dnevu)

Neskončno je
zvezdic na nebu.
Neskončno
ptic na polju.
Neskončno besed,
pesmi, zgodb ...
In – neskončno je
takih stvari,
da se zdi,
da na svetu za njih
prostora več ni!
Toda mama
je le ena sama.
In neskončna
je le njena ljubezen.
Kdo ni srečen,
da mamo ima?
Za vsakega
je nekaj posebnega!
(Zato ta praznik posvečamo le njim.)

Luka Caf, 5. a

LISICA (Poustvarjanje na ljudsko besedilo Lisica)

Po cesti je šla lisica,
nad njo je letela ptica.
Lisica bila je lačna ful,
ker je pojedla premalo čebul.
Na desni se ji dlaka mota,
na levi vidi vkegakokota.
»OMG,« si je dejala in se za njim pognala.
Rekla je, da lep je ful,
bolj od tistih vseh čebul.
Lisica reče: »Sem veganka«,
petelina skoraj zmanjka.
Lisica reče: »Tam je zmo«,
petelin si misli, to je drzno.
Začel je iti proti grabi,
lisica ga od zadaj zgrabi.
Kokot pokaže ji veliko smreko,
reče: »Zadaj tam je mleko«.
Lisica ga spusti,
za mlekom se zapodi.
Kokot steče, kot ima dva para nog,
lisica ostala praznih rok.

Teja Marot, 6. t

Manja Cafuta, 1. a, monotipija

Eva Masten, 1 leto in 4 mesece, Mavrica, slikanje na mokro podlago

JESENSKA OPRAVILA

Jesen se prične 23. septembra in traja do 21. decembra. Koledarsko gledano zajema mesece oktober, november in december. Za učence in dijake pa pomeni pričetek novega šolskega leta. Narava se odene v prijetne, tople jesenske barve, kmetje pa pridno pospravljajo pridelke z njiv. Iz vinograda nas vabi prijeten zvok klopotca, ki napoveduje bližnjo trgat. Vinogradniki se tega najbolj veselijo, saj jih zanima, kakšen bo pridelek po napornem celoletnem delu v vinogradu. Tudi gozd je pisanih barv. Vabi nas v svojo notranjost in nam ponuja gozdne sadeže in kostanje. Le-teh se najbolj veselimo otroci, saj pomenijo prijetno druženje s sorodniki in prijatelji. Pridne gospodinje prav tako pospravljajo sadeže z vrta in iz sadovnjaka. Marsikatera izmed njih vkuhava sadje in pripravlja marmelade in sokove za prihajajoče mrzle zimske dni. Tudi ptice, ki so čez poletje bivale pri nas, se zbirajo v jate in se odpravljajo na dolgo pot v tople kraje. Narava se počasi umirja in z njo živali, ki se pripravljajo na zimski počitek in spanje. Tudi utrjeni kmetovalci že hrepenijo po krajših zimskih dneh in zasluženem počitku. Jesenski meseci pa s seboj prinašajo tudi nekaj dela prostih dni za delavce v tovarnah in »krompirjeve počitnice« za učence. Pri nas imamo v teh dneh dva državna praznika, in sicer 31. oktobra praznujemo dan reformacije, 1. novembra pa dan spomina na mrtve. Takrat obiščemo grobove svojih najbližjih, jih okrasimo s cvetjem in prižgemo svečke. To so hkrati dnevi, ko po navadi obiskujemo sorodnike.

Anja Kumer Polanec, 7. a

Ana Golob, Anže Horvat, Katarina Jakop, Matevž Jakop, Gal Žugman, 1. t, Polje, slikanje, kolaž

Ajda Arnuga, 3. t, Avtoportret, slikanje

O INDIJI KOROMANDIJI

V ponedeljek v šolo ne bi šla,
ampak v Indiji Koromandiji bi bila.

Tam obrnem se sem in tja,
vsak človek svojo drevo ima.

Tam rastejo bonboni, čokolade, sladoled,
včasih pa tudi kornet
in to je zame ves svet.

Špela Marot, 3. t

Nedelko Julija, 4. t, Spomladanske cvetlice, slikanje

Špela Marot, 3. t, Škrat, slikanje

SOČI

(posodobljena verzija Gregorčičeve pesmi)

Krasna si, bistra hči planin,
utapljam se v tvoji bistrosti.
Čez hribe in doline s tabo grem,
okušati tvoje lepote ne smem.

A kako bo, ko sovražnik bo prišel,
takrat tvoja modrina se v rdečo spremeni.
Polno bo sovražne krvi v tvoji lepoti,
ki ji para ni.

Krasna si, bistra hči planin,
spusti svoje tokove, naj grmi,
naj sovražnik se boji.
Ko po Soški fronti ti drviš,
mного Italijanov utopiš.

A ko sovražnik stran zbeži,
kaznuj ga z vsemi svojimi močmi,
naj ti nič ne bo napoti, podri vse na poti.
A potem umiri se, zadrži svojo moč,
saj mi ti bomo v pomoč.

Krasna si, bistra hči planin,
mirni smo v tvoji lepoti,
saj zdaj zopet biserna si postala,
ti lepa hči planin.

Denis Kmetec, 9. a

Hana Klaneček, 5 let

BUDILKA IN VEVERICA NA PUSTOLOVŠČINI

Stara budilka je ležala na polici. Na polico je prišla še veverica. Dogovorili sta se, da gresta iskat pustolovščino. Peljali sta se s kočijo.

Budilko je skoraj pojedel morski pes, ampak veverica jo je rešila. Potem sta skupaj odšli na večerjo. Ponoči so prišli volkovi in so tulili. Veverico je bilo strah.

Drugi dan sta odšli v muzej. Ogledali sta si okostje dinozavrov in fosile. Pozneje sta odšli na letališče in se odpeljali z letalom. Ko sta bili v Nemčiji, so v njun hotel vdrla lopovi in jima ukradli denar. Na srečo jih je ustavila policija.

Nazadnje sta še odpotovali v džunglo. Tam sta se spuščali po vrveh.

Potem sta z vlakom odpotovali domov. Od takrat raje doma bereta pustolovske knjige.

Jure Gašparič, 2. t

BUDILKA IN DEČEK

Bilo je lepo jutro. No, vsaj za nekatere.

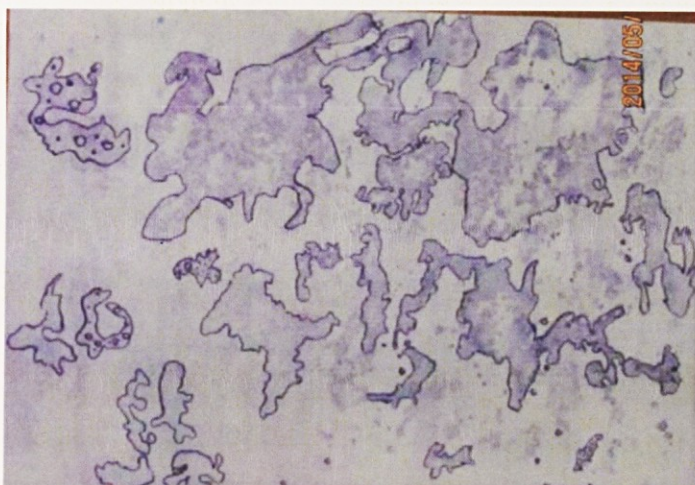
Pri Marku je budilka začela glasno zvoniti in rekla: »Zaspani deček Marko, zbudi se!« A Marko je zaspal nazaj. Budilka se je razjezila in začela glasno zvoniti: »Zzzzaaaaassssppppaaannneec!«

Marko se je prestrašil in ji rekel, da to že ni navadna budilka, ampak tečna »zbudilka«.

Potem je šel nazaj v posteljo.

Tisti dan je Marko zamudil šolo.

Nina Fras, 2. t

Lucija Cajnko, 1. t, Solna slika

Tadej razlag, 4. t, Jesensko drevo, slikanje, trganka

SODOBNA LISICA

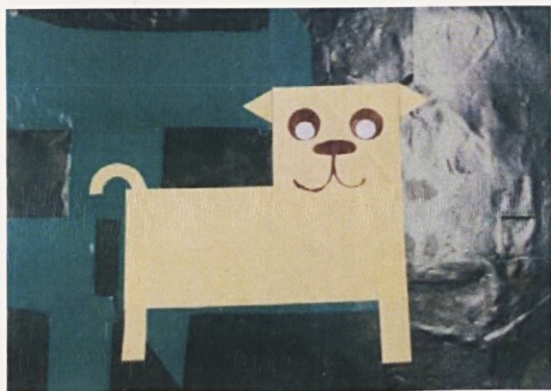
(Poustvarjanje na ljudsko besedilo Lisica)

Lisica je mimo kokošnjaka šla,
zagledala petelina, ej, ta žur ima.

Se kurji reparji so zbrali
in rime en čez drugega metali.

Lisica kaofulkul
bi tudi rada šla na žur.
Petelin pa OMG zakriči,
lisica, ti moja BFF nisi.
Lisica BEDA zakriči,
obrne rit in je več ni.

Maja Kocbek, 6. a

Cafuta Rene, 4. a, Kuža, lepljenka

KOKOŠ IN LISICA

(Basen)

Bilo je jutro,
ko se lisica zgodaj prebudi in vstane,
tako hitro kot sosedov Brane.

Lačna bila je tako zelo,
da krulilo ji je v trebuhu,
kot kakšnemu skopuhu.

Odloči se pa gre,
da si poišče kaj za pod zob.

Hodila ni dolgo,
ko srečala je kokoš.
Nekam hitra je bila
ta kokoš zala,
ki lisici tek je dala.
Kokoš lisice se je bala
in ko zagleda jo,
si misli: »Zdaj pogoltnila me bo.«

Lisica previdno kokoš nagovori:

»Pozdravljena, kokoš,
ti pomagam lahko kako?
Mogoče, da ti drva zlagam?«

Kokoš pa idejo dobi
in lisici odgovori:
»Naš kurnik se je zrušil,
bi nam hotela novega narediti in ga
urediti?«

Lisica je prikimala
in kokoši obljubila,
da bo nov kokošnjak dobro naredila.

Pa se res tako zgodi.
Kokoš nov kurnik od lisice dobi.
Kokoš pojde vanj
pa ugotovi, da lisičino delo ni bilo zaman.

Zvitorepka imela je pa druge skrivnosti,
kajti kurnik je imel neke slabosti.
Lisica na eni strani luknjo je pustila
in kokošnjak tako zgradila,
da noter bi lahko hodila.

Ponoči, ko vse kokoši spijo,
lisica noter pridrvi
in vse pogubi.

Zaupati nepridipravo ni,
pa če še tako dober se ti zdi.

Teja Žugman, 7. a

Alin Kokol, 4 leta, Mavrica

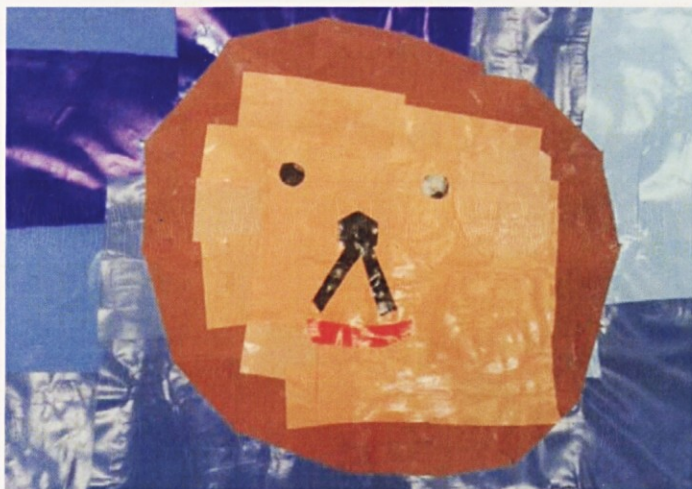
HUDA ZADREGA

Mitja je nekega dne zlomil mamino vazo. Vedel je, da je v škripcih, zato je poklical svojega najboljšega prijatelja, mu vse razložil in lotila sta se zvijače, ki bi spravila Mitja iz težave. Lomilec vaz in Roker, kot je Mitja klical svojega najboljšega prijatelja, saj je rad igral na bobne, nista mogla skovati nobenega »pametnega in uporabnega« načrta. Ko je na vrata potrkala gospa Marjanec, da bi pogledala, ali sta otroka doma, sta bila nemudoma v dnevni sobi in se pretvarjala, da se učita. Gospa Marjanec je bila stara sosedka v svojih šestdesetih in niti pomislila ni, kaj imata otroka »za bregom«.

Ko je sosedka odšla, sta se fanta končno spomnila načrta, ki bi lahko deloval. Izmuznila sta se iz hiše in šla v trgovino. Našla sta skoraj enako vazo, kot jo je imela Mitjeva mama, vendar sta naletela na novo težavo. Vaza je stala norih petdeset evrov, kar je bilo za Mitja preveč. Potreboval bi še deset evrov, da bi lahko plačal vazo.

Potem se je Roker domislil genialne ideje, prodajanje limonade na cesti. Ta načrt bi se mogoče celo obnesel, če ne bi bilo policistov. Z limonado sta sicer hitro zaslužila deset evrov, ker pa nista imela dovoljenja za prodajanje na cesti, sta morala plačati petnajst evrov kazni. Sedaj je Mitja vedel, da je v ogromnih težavah. Imel je zelo slabo vest, kar je naredil. In ko je že mislil obupati, saj se bo mama kmalu vrnila, se je Roker naenkrat spet domislil nove ideje. Vazo bosta enostavno le zalepila, trajalo pa bo le nekaj minut. Mama je že parkirala avto v garažo, ko sta prebrisanca hotela na vazo zalepiti zadnji košček, vendar koščka ni bilo nikjer. Mama je vstopila v hišo, šla pozdravit svojega sina in Rokerja. »Za las je šlo,« je prišepnil Mitja. Prijatelja sta se odpravila iskat zadnji delček zlomljene vaze. Končno sta ga našla in ga zalepila. Tako je vaza izgledala kot nova in Mitja se je s pomočjo Rokerja rešil iz težav.

Miha Gracej, 9. a

Nejc Čeh, 4. a, Lev, lepljenka

NAŠA OTROŠKA REPUBLIKA

Pozdravljeni!
Z vami je otrok »Republike BON BON
ČEK«.

Danes bo otvoritev naše republike.
Povabljeni ste vsi, vabimo vas mi.

Delili bomo bonbončke, s seboj prinesite
lončke.

Tovarna že deluje, župan pa nas kaznuje.
Bonbončki že letijo, med otroke jih delijo.

Dobili ste dva paketa, v njih je zapakirana
raketa.

Na luno se bo šlo in zabavno bo.
Bomo se veselili in se sokov napili.

Gledanje televizije so same fantazije.
Raje se sprostite in bonbonček si odvijte.
Bonbonček je slasten, ovitek pa je masten.

Spiderman leti in se v letalo zaleti.
Letalo pade z neba, a nič ni hudega.
Kapitan govori, naj zbežijo vsi, saj letalo
gori.

Zunaj sneži, ali se mi samo zdi?
Snežna kepa je velika, Tjaša jo že slika.
Snežaka smo zgradili in z bonboni ga ovili.

V majhno hiško smo stlačili miško.
Glavno mesto Bon je zasedel Bacek Jon.
Ostalo nam ni nič vse je šlo v fičfirič.

Leon Matjašič, 6. a

Žan Jaušovec, 3 leta

Leo Nedelko, 4. t, Jastog, slikanje

LISICA (Poustvarjanje na ljudsko besedilo Lisica)

Steza, steza leži,
po njej hrgoli lisica.
Petelin zaleti se,
lisica razjezi se:
»Pridi, kura in tvoji petelini.«
Petelin, slep kot kura,
je nasedel tej kokli.
»Pridi k meni v gozd na žur,
seveda bo kul.«
Petelin vpraša lisico,
ali bo zabava kaj kulka.
»Kul in vredi za vse,« mu odvrne lisica.
Petelin kot šus zdirja h kokoškam,
da jih povabi na žur k lisici.
»Zabava za vse je,« pravi,
»razen za kuro in druge peteline.«
Pridejo vsi, petelini in kokoške ...
Kokoš pa na mizi zagleda lonec.
Lisica stopi do kikirikija in ga vpraša:
»Kak kaj tvoje kokokodak (kokoši) plešejo?«
Naiven petelin povabi kokoške
na ples in začnejo plesat.
Lisica napade »kokok in kikiriki.«
Na vrh drevesa poletijo
in petelin se zareži lisici:
»Tu imaš, stara koklja,
zdaj pa nas imej za kosilo, hahaha!«

Gaja Pergar, 6. t

David Cigula, 2. a, Vila Čira čara,
mešana tehnika

LAMBERGARJEVO PISMO MATERI (Poustvarjanje na besedilo Pegam in Lambergar)

Dunaj, 14. 5. 1831

Draga mati,

za mano je hud boj in, kot vidite, sem preživel in zmagal. Sedaj sem poln veselja in časti ter komaj čakam, da se vrnem domov v svoj rojstni kraj.

Draga mati, da bi vedeli, kako sem vesel, da vas imam in kako vas imam rad. Kajti prav zaradi vašega nasveta, ki ste mi ga dali pred odhodom na Dunaj, sem zmagal in dobil čast. Pegamu, sovražniku, sem v prvem napadu odsekal sredinsko glavo. Krajni sem pustil obe. Pa je bil mrtev. Na koncu sem njegovo glavo s ponosom dvignil v zrak. Zdaj sem spoštovan in že komaj čakam, da pridem domov in se vam zahvalim ter vas objamem.

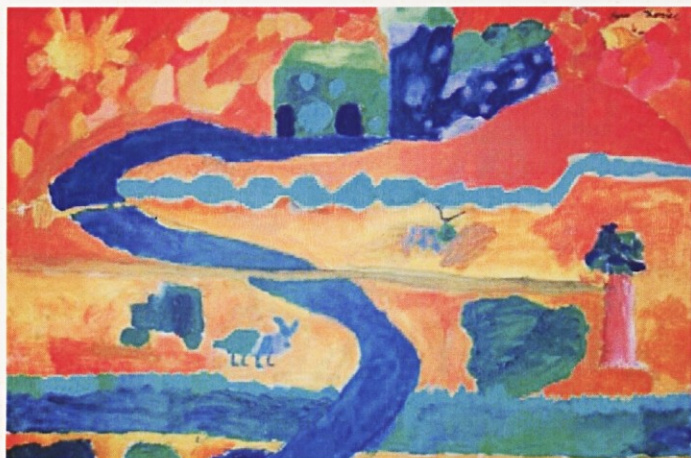
Imam tudi presenečenje za vas. Od cesarja sem dobil tri gradove! Ljuba mati, zdaj boste postali gospodarica treh gradov in srečno bova živela. Zdaj, ko sem premagal Pegama, me še sam cesar spoštuje. Kako sem vesel!

Mati, pozdravite tudi vse moje vdane podložnike in vaščane, ki me vedno zvesto podpirajo. Tudi zaradi njihove podpore sem zmagal, ker vem, da me imajo radi in mi vedno stojijo ob strani. Upam, da se čim prej vrnem domov, ker že nestrpno čakam, da vas vidim in pozdravim ter se vam zahvalim.

Lepo vas pozdravljam.

Krištof Lambergar

Teja Žugman, 7. a

Nina Korošec, 4. a, Ob reki, akril na platnu

Martin Mlasko, 4. a, tempera

BUDILKA IN PUSTOLOVŠČINA

Budilka si je gromozansko želela pustolovščino. Čez dvanajst mesecev se je budilkin oče, kralj Nepremagljivi, spomnil, da ima budilka skoraj rojstni dan. Čez dva dni, na njen rojstni dan, je oče po telefonu nekoga poklical. Budilki je zavezal ruto čez oči. Tako jo je pripeljal do presenečenja. Odvezal ji je ruto in videla je...

»PUSTOLOVSKO LETALO, JUHUHUHU!« je zaklicala budilka. In odpeljala se je pustolovščinam naproti.

Urban Šimunek, 2. t

PEDENJPED IN JURI MURI V SVETU DOMIŠLJIJE

Srečal sem Jurija Murija in Pedenjpeda. Spoprijateljili smo se in dogovorili, da bomo imeli klub, ki se bo imenoval Raziskovalci.

Ampak nekega dne...

Povečerjali smo. Nato je Pedenjped dobil lopato, Juri Muri izvijač, jaz pa bič. Z letalom smo se odpeljali v gore. Tam je bil gospodar gora, ki je imel očala in poimenovali smo ga Očalar. Sledili smo mu, dokler...

»Juri Muri!«

»Pedenjped!«

Ujeli so ju in vse je bilo odvisno od mene. Vse sem pregнал z bičem, odvezal sem mreži. Skočili smo na avion in še naprej živeli pustolovsko.

Urban Šimunek, 2. t

BUDILKA IN VEVERICA

Nekega dne je veverica spala. Ob postelji je imela budilko. Zgodaj zjutraj ji je začela zvoniti. Veverica je budilko nastavila na tiho. Ko je naslednji večer šla spat, ji je nekdo budilko spet nastavil na glas. Ko ji je zjutraj zvonila, se je veverica tako razjezila, da jo je odnesla v smetnjak. Smetarji so jo od tam odpeljali. Na odpadu je zvonila dan in noč. Pozneje so jo predelali v robota. Nič več ni zvonila.

Ana Jančič, 2. t

POŽAR PRI SOSEDIH

Bil je sončen dan. Igral sem nogomet, ko je do mene prišel čuden smrad. Zazrl sem se naokrog in zagledal dim. Gorelo je pri sosedih. Ogenj je bil zelo velik, zato sem vzel telefon in poklical na številko 112. Ko se je oglasila prijazna gospa, sem se predstavil in povedal, da pri sosedovih gori. Kasneje sem povedal še naslov. Gospa mi je rekla, naj me nič ne skrbi in naj se ne približujem ognju. Čez nekaj časa sem zaslišal sireno. Hitro po tem so na sosedovem dvorišču stali gasilci. Vsak od njih je prijel eno cev in jo vlekel k drugi, da bi jo pripel. Nato so odprli hidrant in začeli gasiti. Nekateri so odhiteli v hišo po sosedo. Našli so jo na tleh. Ko so jo prinesli ven, so zunaj že čakali reševalci. Odpeljali so jo v bolnico. Na srečo ji ni bilo nič hudega. Ko je prišla domov, sem jo takoj obiskal. Zdaj živi v drugi hiši. Ko sem se usedel za njeno mizo, mi je ponudila sok in kekse. Pripovedoval sem ji, kako se je vse skupaj dogajalo. Potem mi je povedala, da je hotela speči potico, a je vse zažgala. V zahvalo, ker sem ji pomagal, mi je podarila čokolado.

Še dobro, da sem poklical gasilce, ki so v nekaj minutah prišli in pogasili ogenj. Mislim, da je za ta poklic potrebno veliko poguma. Gasilci tvegajo svoja življenja za življenja drugih.

Jan Benko, 4. a

Vita Kos, 6. a, Sladka dežela, akril na platnu

3. a V POŽARU

Sedim za šolsko klopjo in z zanimanjem poslušam učiteljico. Pogovarjamo se, da je ta teden Teden požarne varnosti.

Takrat se po zvočniku zasliši obvestilo: »V kuhinji je prišlo do požara, prosimo, da vsi v miru zapustite razrede.«

Učenci 3. a stečemo do avle, kjer se obujemo. Glavni vhod je že zajel ogenj. Odhitimo nazaj do najvišjega nadstropja, kjer se ogenj še ni razširil. Pri oknu opozorimo gasilce nase. Ti prislonijo lestev in učenci pazljivo zapustimo šolo. Gasilci so napihnili zračno blazino za reševanje in ostali učenci so strahoma skočili nanjo. Ko so učenci na varnem, gledajo gasilce, kako gasijo požar. Takrat vprašam učiteljico: »Zakaj nismo vzeli torb?« Učiteljica mi odgovori, da bi nas torbe ovirale pri varnem zapuščanju šole.

Sedaj vem, kako so gasilci pomembni v življenju. Zato sem se vključila v gasilsko društvo in pridno obiskujem vaje. Ko bom odrasla, bom gasilka in bom pomagala ljudem v stiski.

Klara Sužnik, 3. a

Anže Sužnik, Gašper Sužnik, 1. a,
praskanka

KULTURNI DAN

V mesecu novembru smo imeli kulturni dan na temo SLOVENSKI TRADICIONALNI ZAJTRK. V 3. a-razred smo povabili gospo Terezijo, gospodinjo, ki vsak mesec peče domači kruh za malico na naši šoli. Učenci so po zanimivem in prijetnem srečanju zapisali naslednje vtise.

Vidova babica nam je povedala, da so nekoč za zajtrk jedli prežgano juho, zelje, repo, zraven pa črni kruh. Pili so črno kavo ali mleko. Povedala nam je, da kadar so šli na polje ali travnik, so za malico dobili suhi kruh in čebulo. V šoli niso imeli šolske malice. Od doma so si nesli kruh. Nekoč niso imeli radia in televizije. V šolo so hodili peš, saj ni bilo avtobusa. Učiteljice so klicale tovarišica. Babica je bila oblečena v pulover, črno krilo in pisan predpasnik. Prinesla nam je gibanico. Za učiteljico je spekla kruh.

Klara Sužnik

Zjutraj je na obisk prišla Vidova babica. Pripovedovala nam je, kaj so nekoč jedli. Za presenečenje nam je spekla gibanico.

Leja Murko

Vidova babica je prišla v šolo in nam pripovedovala, kaj in kako so zajtrkovali nekoč. Babica je bila oblečena v krilo, vijolično majico in predpasnik. Imela je zelo zanimivo frizuro z dvema kitama, ovitima okrog glave. S seboj je prinesla zelo dobro gibanico. Povedala nam je, da so nekoč pred jedjo vedno molili. Ta nastop mi je bil zelo všeč.

Ana Potočnik

Babica nam je povedala, da so nekoč govorili bolj domače besede. Punce in ženske so nosile kite, ki so bile ovite okrog glave. Nosile so oblačila za kmetovanje. Pekli so slastne gibanice, ki so bile iz sira, testa in smetane. Takrat so učiteljici rekli tovarišica.

Rok Vajngerl

Po končanem zajtrku nas je obiskala Vidova babica. Pripovedovala nam je o življenju nekoč. Povedala nam je, da takrat niso imeli radia in televizorja, kot ga imamo mi. Všeč mi je bila njena frizura. Na sebi je imela predpasnik, kot so ga imeli nekoč.

Teja Črnko Širec

Babica je bila zelo lepo oblečena. Imela je lepo frizuro. Ime ji je Trezika. Povedala nam je, da so nekoč jedli zelje, repo, prežgano juho in domači črni kruh. Prinesla nam je presenečenje. To je bila domača gibanica.

Lana Horvat

V šoli nas je obiskala Vidova babica. Pripovedovala nam je o starih časih in o hrani nekoč. Za presenečenje je prinesla gibanico.

Denis Koser

Vidovo babico poznam, saj hodim k njim po mleko. Za Janov rojstni dan sem prespal pri njih in sem se z njo pogovarjal. Včasih peče kruh za šolo. Danes nam je spekla gibanico.

Urban Piškur

Nekoč so jedli prežgano juho, žgance, repo, zelje in črni kruh. Črno kavo so pili zjutraj in zvečer. Ženske so nosile kite, ovite okrog glave. Ko so šle na travnik, so si oblekle belo bluzo in črni »furtoh« (predpasnik). Gospa je prinesla gibanico in kruh. Doma imajo svojo domačo peč.

Alen Murko

ASTERIX NA OLIMPIADI – ŠPORTNI KOMENTAR (Poustvarjanje na besedilo Asterix na olimpiadi)

»Dame in gospodje! Začenjajo se prve olimpijske igre v Atenah. Prva disciplina je tek na 600m. Tekmovalci so legionar, Asterix in Obelix.

Tek se začne »ZDAJ«! Na začetku je povedel legionar. Zdaj sta vodstvo prevzela Asterix in Obelix. Legionar je obupal. In zmaga pripada Asterixu.

Na vrsti je metanje diska. Začenja legionar. Vrgel je in zadel rob kipa. Zdaj je na vrsti Obelix. Zadel je polovico kipa. In zdaj Asterix. Meče in zadane cel kip. V tej disciplini je zmagal Asterix.

In zdaj še zadnja disciplina – plavanje. Začne se »ZDAJ«! Asterix je povedel, ne legionar je povedel. Asterix je prehitel Obelix. Asterix nima več dovolj moči. Nekdo je iz publike vrgel stekleničko z napojem. Asterixga je spil in povedel. Vse zmage je pobral Asterix!«

Miha Brumen, 5. t

7. razred, CŠOD Burja

ŠPORTNI DAN

V petek, 20.9.2013, smo imeli športni dan, in sicer kros. Dobili smo se pred šolo v Destrniku in se z avtobusom odpeljali v Trnovsko vas. Tam smo se z učiteljicami odpravili na šolsko igrišče. V imenu organizatorja nas je pozdravil učitelj za matematiko Milan Kunčič. Kmalu smo se začeli ogrevati. S tekom so začeli učenci prvih razredov. Najprej so tekli dečki, nato pa še deklice. Nato sta sledila drugi in tretji razred in kmalu smo bili na vrsti mi. Pri dečkih je zmagal Jan, pri deklicah pa sem zmagala jaz, druga je bili Lara, tretja pa Teja. Za nami so tekli učenci petega, šestega, sedmega, osmega ter devetega razreda. Nekateri moji sošolci so imeli s seboj pripomočke za športne igre in so se z njimi igrali do podelitve. Napočil je čas, ko se je začela podelitev. Medaljo so prvi prejeli učenci prvega razreda. Kmalu smo bili na vrsti mi in na stopničke smo stopile Lara in Teja in jaz, med fanti pa Jan in dva učenca iz Trnovske vasi. Ko sem stopila na najvišjo stopničko in prejela zlato medaljo, sem bila zelo srečna. Ta športni dan je bil zelo zanimiv in lep. Na koncu smo odšli na avtobus in se odpeljali domov.

Lana Lorbek, 4. a

VOLK IN LISICA

(Basen)

Ne verjemi tistim,
ki te zavajajo,
se ti dobrikajo,
te povelečujejo,
saj ne veš, kaj za bregom nosijo.
Pa pazi, da te ne poškodujejo.

Je bil večer,
ko je volk od doma odšel.
Pa minili uri sta dve,
že je nazaj prišel.

Ampak ni bil praznih rok,
imel v rokah je jagenjčka, plašnega,
zaklanega.
Se volk usedel je blizu prepada,
na katerem ni bilo nobenega »grada.«
si mrtvega jagenjčka zaželi,
ko naenkrat lisica pridrvi.

Ta lisica bila je lačna res zelo,
zato po glavi ji je šlo,
kako jagenjčka dobit,
brez, da ga ulovit.
Kajti bila je silno lena,
pa volka z jagenjčkom zagleda.

Lisica začne volka povelečevati,
in ga zadrževati,
na jasi, da njegovo večerjo bi dobila.
Pa mu nakladati prične:
»Ti, ki tako hiter si,
In ki neustrašnejšega na svetu ni,
preskoči ta prepad,
potem bomo slavili te vsi,
saj boljši boš kot naš lev,
ki misli, da je najmogočnejši,
a da bi preskočil on ta prepad,
v sanjah bi lahko samo.«

Pa volk pomisli,
in njegove misli
bile so tam,
da on bi postal zveličan
in spoštovan.

Gre volk,
da preskočil bi ta prepad,
ki ne more ga niti lev,
ki misli, da je najmogočnejši.

Se volk zažene,
a mu žal ne uspe
in lisica njegov plen požre.

Teja Žugman, 7. a

Katarina Rozman, 6 let, Kurent, tempera barva

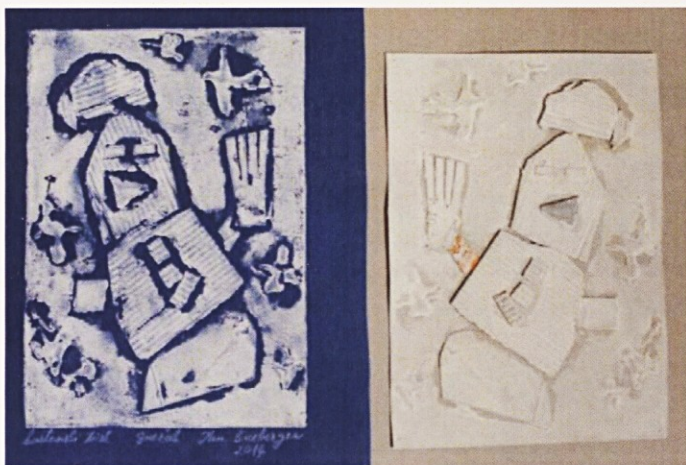
PESEM

Ta Amor,
spet je sprožil lok,
zdaj ona vanj se je zaljubila,
in bi ga najraje poljubila.

Zdaj misli samo nanj,
in ne ve, kako in kam.
Zdaj samo nanj misli,
in ne uidejo ji te misli.

Ne vem, kako se bo končalo,
zdaj zaljubljena sta oba,
in skupaj srečna sta.

Lina Zelenik, 8. a

Jan Šnaberger, 5 let

CENTER ŠOLSKIH IN OBŠOLSKIH DEJAVNOSTI – DOM BURJA

V ponedeljek zjutraj, ko smo mamicam in očijem pomahali v slovo, smo se takoj zavedali, da nas čaka veliko lepih doživetij.

V dopoldanskih urah smo prispeli v Portorož, kjer se v Seči nahaja dom Burja. Nasmejani tamkajšnji učitelji so nas pospremili v bungalove oziroma sobe. Že prvi dan smo takoj po kosilu pričeli z aktivnostmi. Učili smo se streljati z lokom, učiteljica Lili nam je predstavila soline, zvečer pa smo z Leonom igrali štafetne igre, pri katerih smo se spoznali z učenci Osnovne šole Sveti Jurij, ki so teden prav tako preživljali v istem domu in z istimi aktivnostmi. Dan je bil naporen, zato nas je večina hitro zaspala.

V torkovo jutro smo se zbudili čili in željni novega znanja. Čakala nas je čudovita vožnja s kanuji do solin in nazaj. Sončni žarki so žgečkali naša lica in nas zvesto spremljali vso pot. Popoldan smo izdelovali algarij in izvedeli marsikaj o orientaciji in uporabi kompasa.

V sredo smo se v dopoldanskih urah odpravili peš do Pirana, kjer smo samostojno reševali zadane naloge. V skupinah smo se sami podali raziskovat mesto, saj smo bili v orientaciji sedaj že dobro podkovani. Ko smo vsi uspešno našli pot nazaj do Tartinijevega trga, smo imeli malce časa za nakup spominkov. Popoldan smo se s pomočjo socialnihiger bolje spoznali, nato pa smo izvedeli še veliko o naravnih in geografskih značilnostih Primorja. Tudi zvečer smo bili aktivni, saj smo se sprehodili do prečudovitega vrta kaktusov, kjer nam je gospa Magda na zelo prijazen in enostaven način približala to prelepo rastlino.

V četrtek dopoldan smo postavljali šotore in izvedeli veliko o oljkah kot tudi o strupenih primorskih rastlinah. Po kosilu smo izvedeli, kako pravilno uporabljati naprave za fitnes in se z učiteljem Matjažem igrali štafetne igre. Zvečer je imela vsaka soba nalogo, da se predstavi v »Pokaži kaj znaš«.

V petek nas je čakal še zadnji izziv, in sicer orientacijski pohod. Nato smo se s polnimi želodci dobre hrane in veliko lepimi spomini odpravili domov. Vsakemu izmed nas bo teh pet dni ostalo v lepem spominu.

Nataša Ozvatič in Teja Žugman, 7. a

GASILEC

Srečal sem gasilca. Na glavi je imel temno modro čelado. Oblečeno je imel temno modro uniformo z rumenimi odsevnimi trakovi. Obute je imel črne čevlje. Povedal mi je, da je to nepremočljiva obleka. Uporabljajo jo pri gašenju ognja. Za gašenje ognja uporabljajo vodo, ki jo imajo v gasilskih cisternah. Avte imajo parkirane v gasilskem domu, ki stoji v Destrniku. Ko je požar, začnev gasilskem domu tuliti sirena. Povedal mi je tudi, da delo gasilca ni lahko. Ugotovil sem, damoraš biti zelo pogumen, če si gasilec.

Žiga Mahorič, 4. a

KOKOŠ IN LISICA (Basen)

Živela sta nekoč grof in grofica,
s kokoško, ki nagajala ji je lisica.
Pa pride nekega dne lisica lačna,
ker že cel dan nič ne je,
pa zagleda ji oko,
en pernat zrezek, pečen po dunajsko.
Lisica, ki zvita je kot rep,
si misli, odpravim se na kokošji sladoled.
Se počasi in tiho približuje
in silno dober načrt kuje.
Izmisli si,
kokoško kar prelisčiti.
Ko stopi do nje,
kokoška malo vpiti si poželi.
A jo lisica prej ustavi
in še kar kulturno pozdravi.
Skrajno hitro doda,
da danes videla šarmantnega
je petelina.
Kokoška zasanjano ozre se
in lisičini šapi izogne,
lisica pa »štrbunkne« naravnost
v gospodarjeve pasti,
ki niso prav nič na rahli stopnji.
Kokoška se narahlo zasmeji,
imela sem opravka že s takimi »fintami«,
še predobro vem, kako se lisica dobi.

Zvitost, zvitost to je prava stvar,
a za modrost nikoli gospodar.

Nataša Ozvatič, 7. a

Manca Vavpotič, 2. a, Portret, oglje

PESMI O MAMI

Moja mama je zlato,
srce moje kliče jo,
rada jo imam zelo.
Me tolaži, me poboža,
kot da sem njena roža.

Špela Marot, 3. t

Moja mama je najboljša mama.
Pomaga mi pri nalogi,
vedno skuha dobro kosilo in
za rojstni dan mi vedno podari darilo.

Aljaž Petrič, 3. t

Moja mama za šolo kupi mi stvari,
ki potrebujemo jih vsi.
V šoli šolske potrebščine imam
in zato rad te imam.

Blaž Gašparič, 4. t

Mamica je zlata rožica,
tako lepa je tudi njena kožica.
Mama je roža hrepenenja,
ki nikoli ni doživela trpljenja.
Jaz imam jo zelo rada
in zato zanjo bi vse naredila.

Julija Nedelko, 4. t

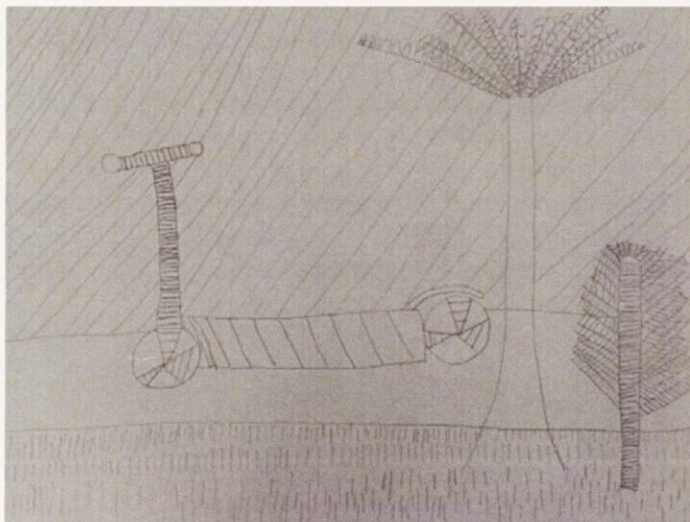
Moja mama dobro kuha,
včasih pa v lonec prileti tudi muha.
Ko bolna sem, mi skuha čaj,
po telefonu se pogovarja in sprašuje:
»Kaj?«

Včasih da mi sladkarije
in to so njene čarovnije.

Sara Krajnc, 3. t

Moja mami v službo hodi,
da denarja dosti zasluži,
da nakupi vse stvari,
ki potrebujemo jih vsi.
Ko mami išče sladkarije,
jaz počnem samo norčije.
To je moja mamica,
ki zelo rada me ima.

Vanessa Horvat, 4. t

Enej Brlek, 4. a, Skiro, črna risba

ČRTOMIRJEVO PISMO DOMAČIM

(Poustvarjanje na besedilo Franceta Prešerna – Krst pri Savici)

Bohinj, 30. 9. 772

Dragi domači!

Zdaj, ko gre dan h koncu in imam čas, vam pišem to pismo. Pokristjanili se ne bomo zaradi vojskovanja in ponižnosti, vendar nas bo pregnala lakota, ki bo nastopila vsak čas. Predal se ne bom zaradi vas, mati, saj ste me učili biti spoštovan, odločen ter predan svojim bogom, za katere vem, da me branijo in čuvajo vedno ter povsod. Za mano je kar nekaj neprespanih noči. Vedno me spremlja misel, zakaj se je morala ta sreča kriva zgoditi prav nam in pregovor, ki sem ga velikokrat slišal iz vaših ust, da se prijaznost vrača s prijaznostjo, tokrat ne bo veljal. Kajti zdaj se med seboj pobijamo bratje istega naroda in to samo zaradi vere, ki je za naše življenje še kako pomembna.

Prav zaradi spoštovanja se ne želimo predati in hočemo živeti z našo vero. Danes ponoči načrtujemo odhod in prav zato upam, da se vam bom v objem lahko vrnil, ponosen nase ter na svoje tovariše. Ko bo nad nami vihral vihar in padal dež, upam, da se bodo reke napolnile z dežjem in ne z našo krvjo, ki bi jo morali žrtvovati zaradi poganstva. Če bom prišel domov živ in zdrav, bom vesel. Če pa bom moral žrtvovati glavo za našo vero, se bom vsaj v onstranstvu veselil z našimi bogovi.

V nestrpnem pričakovanju!

Vaš Črtomir

Nika Matjašič, 8. a

Nejc Farazin, 3 leta

URŠKA 21. STOLETJA
(Poustvarjanje na besedilo
Franceta Prešerna – Povodni mož)

Prišla je Anja,
ki o sebi samo sanja.
Ah in oh postava vitka
brez celulitka.

Allstarke rdeče kup in z njimi fante vse,
a ona za njimi niti se ne ozre.
Po pomoti se v fanta zaleti,
punce v diskoteki že obračajo oči.

Ta koketa je za fante prava raketa.
Ko pa mimo punc pridrvi, vihajo nosove,
kot da vidijo nosoroge.
Vsak teden na plesišču z drugim se vrti,
kot da fante pobira si.

Sobota je, veselice kar vrstijo se,
Ančika pa gre,
da kateri fanta izpeljala bi.

Išče takega, ki njej bo kos
in kadil bo cigarete boss.

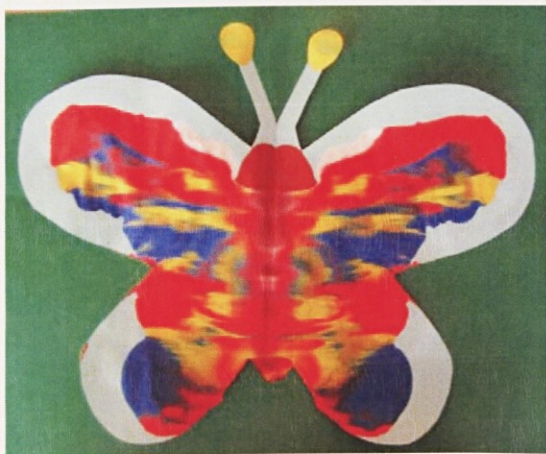
Pa zagleda ga ... lep kot maneken
je zdaj frajer njen.

Da mu poljubček vroč,
nanjo čaka že njegov ferrari sijoč.

Vožnja pa uspela ni,
saj že na prvem ovinku podrla sta hiše tri.

Zdaj Anja je odšla,
pogrešajo jo fantje vsi,
le punce vesele so bile še dolge dni.

Nika Matjašič, 8. a

Žiga Benko, 2 leti, Metulj, zrcalna slika

LJUBEZEN - BOLEZEN

Čisto se mi že rola in niti ne vem,
kaj me je tako zelo prevzelo.
Očke, nasmeh, glas, skladnost ...
Skoraj že padam v nezavest.
Trga se mi srce.

Zdi se mi,
da se začaranost spreminja v neko
nerazložljivo trpljenje.

Ljubezen je bolezen,
ampak zdaj je čas,
da se odpravim v boj.
S prijatelji se odpravim na lov.
Za kom?

Za simpatijo, ki zdaj tam nekje
pod drevesom poležava in misli na vse
druge
kot pa name.

Žan Lorenčič, 8. a

Larisa Kovačec, 6. a, Sošolka Tjaša, linorez

Melani Cafuta, 6. a, Noč in Dan,
akril na platnu

OBISK KARITASA IN RAZSTAVE

Opisali vam bova nekaj vtisov o obisku Karitasa in razstave, ki jo je pripravilo šest učencev osmega razreda naše šole. Predstavili so življenje svojih vrstnikov z različnih koncev sveta. V ponedeljek, 17. februarja, smo zjutraj pri razredni uri s sošolci obiskali organizacijo Karitas. To je organizacija, ki pomaga ljudem v stiski. Prinesli smo kakšno igračko ali oblačila, ki jih ne potrebujemo več in s tem pomagali revnim otrokom.

Po obisku Karitasa smo se odpravili v Volkmerjev dom kulture. Tam smo si ogledali razstavo in kratek posnetek priprave jedi, ki so značilne za naslednje države: Malavi, Srbijo, Švedsko, Avstrijo, Vietnam in Gvatemalo. V Srbiji imajo radi burek, na Švedskem palačinke in v Vietnamu vietnamski zavitek. Učenci so tudi pripravili makete njihovih bivališč, plakate ter uokvirjene fotografije obrazov otrok iz različnih koncev sveta. Nekaterih držav, kot sta Malavi in Gvatemala, sploh nisva poznali. Razstava se nama je zdela zelo zanimiva, saj smo izvedeli veliko novega.

Ko sva se pogovarjali o razstavi, sva ugotovili, da imamo tudi v Sloveniji radi burek in palačinke.

Lana Lorbek in Teja Lovrec, 4. a

Urban Tetičkovič, 1. b, monotipija

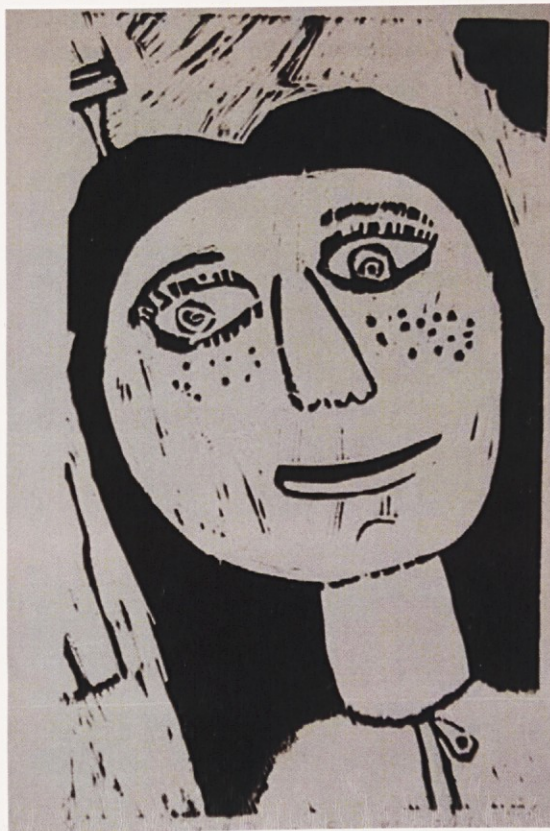
LETNI ČASI

Zima je z jesenjo pomela
in jo hitro prehitela.
Bela odeja je travo pokrila
in jo z veseljem zalila.
Ko darila bo prejela,
bo s pomladjo odletela.

Za pomladjo bo poletje prihitelo.
Popki bodo z veseljem prispeli
in z žalostjo odleteli.
Tri mesece dolge bo vročine
in veseli bomo, ko spet mine.

Letni časi en za drugim prihitijo
in vedno poskrbijo,
da vreme spremenijo.

Rok Markež, 8. a

Sara Lipovšek, 6.a, Sošolka Vanessa, linorez

Maja Zelenik, 5. a, Doprnski kip, kiparstvo

LJUBEZEN

Ljubezen res nima meja,
nima konca,
traja čisto do kraja sveta.
In ko se ti zdi,
da vse mimo tebe kar beži,
se svet ustavi zate,
ker ti je vseč nekdo, ki gleda vate.
Prijatelj se ti kar smeji,
misli, kako bolan od ljubezni postaneš ti.
Res prava si neroda
in punca gleda te,
kot da smešnejšega na svetu od tebe ni.
O ja, res tako je to pri nas ljudeh,
vsem ostalim, ki te gledajo, pa gre na smeh.

Simon Fridl, 8. a

Enej Brlek, 4. a, Vesoljska ladja, tempera

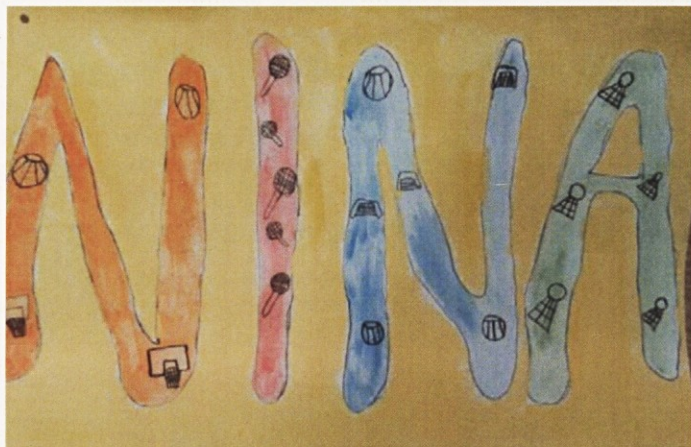

Gal Kukovec, 1 leto in 9 mesecev, Cvetlice, slikanje s tempera barvo

AMELIJA

Nekoč, pred davnimi časi je za devetimi gorami živela prijazna deklica po imenu Amelija, ki je večino svojega življenja živela brez staršev. Živela je z zlobno starko, za katero je delala že od majhnih nog. Ko je starka zapustila svet, je dekle ostalo samo v skromni hiši. Nekega dne se je deklica odpravila v gozd. Hodila je globlje in globlje, dokler se ni izgubila. Med potjo do svojega doma je srečala pikapolonico, ki ji je zagotovila srečo. Prišla je do lepe livade, kjer je zagledala pastirja, ki je pasel drobnico. Na žalost je pastir ni mogel sprejeti v svoj dom, saj ga tudi sam ni imel. Sreča se je deklici končno le nasmehnila. Prišla je do velikega gradu, kjer so jo lepo sprejeli. Ugotovila je, da je pravzaprav izgubljena hči kralja in kraljice. Tega dne so praznovali pozno v noč.

Ines Malek, 5. a

Nina Korošec, 4. a, Dejavnosti, kombinirana tehnika

VESELJE NA SNEGU

Ko je zapadel prvi sneg, sva se odločili, da bova šli po končanem pouku smučat. Oblekli sva se in si naredili smučarsko opremo. Naredili sva si progi. Na eni je bila skakalnica. Ko sva se prvič spustili, naju je bilo zelo strah. Nekajkrat sva padli v sneg. Neja si ni upala na skakalnico. Po smučanju sva ustvarjali iz snega. Naredili sva različne izdelke. Nato sva še skakali po snegu. Bilo je zelo zabavno, saj sva tekmovali v raznih disciplinah. Neja se je pri odskoku preveč odrinila, zato je pristala z glavo v snegu. Iskali sva najdebelejše in največje ledene sveče. In kot da bi bile najine želje uslišane, sva našli dve debeli in veliki sveči. Zakopali sva ju v sneg. Na koncu sva se šli igrati k Niki. Tega dne ne bova nikoli pozabili.

Neja Petek in Nika Muršec, 4. a

BITI TO, KAR SI

Ljudje v današnjem svetu
obsojajo druge
zaradi tega kar so,
njihovega značaja,
njihovega stila.

Vsak dan je vedno več zahrbtnosti,
ljudje so polni predsodkov,
ne vedo več,
kaj je prijateljstvo,
kaj šele zaupanje.

Družine razpadajo,
vedno več je umorov in samomorov,
punce in fantje se norčujejo
iz močnejših vrstnikov,
istospolno usmerjenih ljudi in
drugačnih.

Zemlja je v redu,
le ljudje na Zemlji so
preveč vzvišeni in sebični.
Vsak dan je več vojn.
In kaj počnemo mi,
medtem ko drugi umirajo
v vojnah in od lakote?

Tjaša Vrhovšek, 8. a

Sara Lipovšek, 6. a, Smrčja vas, akril na platnu

BOŽIČNI ČAS

Prišel je čas,
ki ga vsi radi imamo,
okrasim še smreko
ter spečem piškote.

Napišem še pismo božičku,
nastavim mu mleko,
ter pohitim na sneg,
bel, nežen, moker.

Ko pa se zjutraj zbudim,
vidim polno daril,
ter poskočim v zrak,
mami se zbudi in zakriči: Božič je!

Laura Zorko, 9. a

Tim Lavrenčič, 5 let

GASILKE

Me mlade gasilke smo,
me rade pomagamo.
Če kdo v težavah je,
priskočimo na pomoč.

Me mlade gasilke smo,
me rade pomagamo.
In en, dva, tri,
in že pogašen je požar.

Me mlade gasilke smo,
me rade pomagamo.
Me velika skupina smo
in rade pomagamo!

Nina Horvat, 3. a

Staša Fridl, 4. t, Snežak, slikanje, trganka

PRVI SNEG

Že prvi dan, ko je na Drstelji začelo snežiti, sem si oblekel topel kombinezon. Šel sem na sneg. Bil sem zelo vesel, da je zapadlo toliko snega, saj sem se lahko sankal. Šel sem po lopato za sneg in si jo s sanmi peljal na sankališče. Ko sem prispel do našega hriba, sem si začel delati progo za sankanje. Prišel sem na vrh, se usedel na sanke in se odpeljal. Ker snega nisem dovolj potlačil, so moje sanke obtičale globoko v snegu. S težavo sem jih spravil ven. Takoj za tem sem na vrhu hriba že zagledal svojo »sitno« sestro. Ko sem z vsemi močmi vlekel sani, se mi je na glas smejala. Čez nekaj časa so sta sena sankanju priključila še soseda Alen in Leon ter sestrični Anemarie in Manja. Ko sem se ponovno hotel spustiti, me je sestra Melani nalašč porinila naprej. Peljal sem se zelo hitro, zato sem preskočil cesto in pristal na sosednjem griču. Padel sem na glavo, zato me je kar nekaj časa bolela. Ker sem bil predolgo zunaj, sem se prehladil.

V naslednjih dneh sem sneg lahko opazoval le skozi okno. Še sreča, da sem takrat užival. Z veseljem se spominjam vseh dogodivščin.

Rene Cafuta, 4. a

Staša Fridl, 4. t, Lokvanj, slikanje

DR. WEBSTER

Dr. Webster je nadvse znan raziskovalec različnih skrivnosti.

Nekega poletnega dne se je odločil raziskati Egipt. Zbral je nekaj sodelavcev in odšli so na pot. Prepluli so Jadransko in Sredozemsko morje. Po dolgem potovanju so končno prispeli v Egipt. Nekaj ur so hodili po savani. Kar naenkrat so zagledali piramide. Stekli so k njim in vstopili vanje. Na tleh so zagledali zaklad, v kotu pa mumijo. Prestrašeno so zakričali: »Na pomoč, pomagajte!« Dr. Webster pa jih je pomiril: »Ne bojte se, saj je mrtva.« Zakladin mumijo so odpeljali v muzej in bili za opravljeno delo bogato nagrajeni. Dr. Websterju je spet uspelo raziskati novo skrivnost.

Miha Gregorec, 6. a

ŠOLA V NARAVI

Na začetku šolskega leta smo izvedeli, da bomo odšli v zimsko šolo v naravi na Kope v Lukov dom.

V ponedeljek zjutraj smo se zbrali pred šolo, se poslovili od staršev in se odpravili v Trnovsko vas, kjer smo pobrali še ostale učence. Pot smo si popestrili s pogovorom, poslušanjem glasbe in z igranjem igrice na tabličnih računalnikih. Kmalu smo prispeli do Lukovega doma na Kopah. Razdelili smo si prtljago, pospravili smuči in odšli v sobe. Po kosilu smo se odpočili in se pripravili na smučanje. S pomočjo preverjanja so nas učitelji razvrstili v skupine glede na naše sposobnosti. Po smučanju smo imeli sestanek, na katerem smo ponovili, kako se obnašamo na smučišču. Učitelji so nas razdelili v skupine za Luka TV in nam povedali pravila za igro skrivni prijatelj. Pred večerjo smo napisali prvo pismo in narisali grb za naše sobe. Po večerji smo se pripravili na pohod. Zbrali smo se pred domom in se odpravili na Črni vrh. Pot smo si popestrili s kepanjem. Zvečer smo poklicali starše. Umili smo se in se utrujeni zleknili v posteljo.

Naslednje jutro smo se oblekli in odšli na izvrsten zajtrk. Vsak si je lahko izbral, kar je želel jesti. Po zajtrku smo se obleki in se v skupinah odpravili na smučišče. Najprej smo se dobro ogreli, potem smo s svojimi učitelji odšli smučat. Najmanj spretni skupini sta vadili zaustavljanje in vijuganje. Ostale skupine so odšle na vlečnico ali »krogce«. Po smučanju smo se preoblekli v suha oblačila in se odpravili na kosilo. Nato je imela prva skupina vaje za Luka TV. Spet smo se v skupinah odpravili na smučišče. Z učiteljico smo se dogovorili, da bomo naslednji dan prvič odšli na »krogce«. Med odmorom smo še gledali olimpijske igre, saj je smučala Tina Maze. Njenega odličja smo bili vsi izjemno veseli. Šola smučanja je hitro minila. V hotel smo prišli zelo utrujeni. Nove moči smo si nabrali s popoldansko malico. Po smučanju nam je policist še enkrat povedal vseh deset »FIS-pravil«, ki se jih moramo držati na smučišču. Pokazal nam je tudi, kaj se lahko zgodi, če se tega ne držimo. Potem je prva skupina izvedla nastop na Luka TV. Čeprav ni šlo vse po načrtu, smo nastop dobro izpeljali. Kljub nekaj popravkom je bil uspešen. Ves hodnik je dišal po izvrstni hrani. To je pomenilo, da je čas za večerjo. Po večerji smo spet poklicali starše. Napisali smo drugo pismo skrivnemu prijatelju in prebrali prvega. Telefone smo dali učiteljici. Prišla je pogledat, ali smo že vsi umiti. Malo smo še poklepetali, nato pa smo se odpravili spat.

V sredo zjutraj je močno deževalo, zato smo na smučanje odšli pozneje. Med čakanjem na lepše vremenstvo igrali karte in učitelj Gorazd nam je pregledal sobe. Vreme se je umirilo. Obuli smo »pancerje« in odšli smučat. Učiteljica nam je razložila, kako uporabljati »krogce«. Malo smo še ponovili vijuganje. Bili smo pripravljeni, zato smo odšli na progo. Po kosilu smo se odpočili in odšli ponovno smučat. Učitelj Drago nam je priskrbel karte za »krogce«. Sprva smo se po progi vozili en za drugim, nato pa smo se lahko peljali po svoje, vendar smo morali delati isto vajo. Ostale skupine so smučale na drugi progi. Po popoldanski malici smo ponovno pripravili Luka TV. Pred večerjo smo napisali novo pismo prijatelju in prebrali pismo, ki smo ga napisali v torek. Po večerji smo se oblekli, saj je bilo na vrsti nočno smučanje. Zelo smo uživali, ko smo se v temi vozili po smučišču. Utrueni smo se zleknili v postelje in sladko zaspali.

Naslednje jutro smo na smučišču ponovili nekaj vaj, potem pa smo lahko smučali, kakor smo želeli. Sledil je počitek v kavarni. Kosilo je bilo, tako kot vedno, odlično. Nadaljevali smo smučanje v skupinah. Po smučanju smo imeli »krst smučarjev« in žrebanje šartnih števil. Razkrili smo, kdo je naš skrivni prijatelj. Še zadnjič smo pripravili Luka TV. Pred večerjo je učiteljica Urška vsem dekletom naredila frizuro in nas namazala. Po večerji smo se oblekli in odšli v disko. Pridružila se nam je še ena šola. Učitelj Drago je bil naš »didžej«, učiteljica Urška pa nas je naučila različnih koreografij. Utrueni smo se umili in odšli spat.

V petek zjutraj smo si spakirali stvari in se pripravili na tekmo. Izvrstno smo jo izpeljali. Naredili smo še skupno fotografijo in se odpravili v kavarno. Tam smo še zadnjič zaplesali, preden smo odšli domov. Po smučanju smo se oblekli, pojedli kosilo in se odpravili domov. Na avtobusu smo podelili prva tri mesta v veleslalomu. Pri puncah je tretje mesto dosegla Zala Arnuga, drugo mesto Tjaša Krepek in prvo mesto Vita Kos. Pri dečkih pa je tretje mesto osvojil Luka Anžel, drugo mesto Leon Matjašič in prvo mesto Miha Kokol. Prispeli smo pred šolo, objeli starše, pospravili smuči in veseli odšli domov.

Ti razburljivi dnevi nama bodo vedno ostali v spominu.

6. razred, Zimska šola v naravi

MOJA SVETOVNA ZGODBA

Nihče mi nič ne more, če se odločim za potovanje, ki bo samo moje. Nikogar nočem zraven. Še najmanj pa staršev in sestre, ki znajo biti zelo težavni.

Najprej vklopim televizor, da vidim, če prikazujejo kakšen kraj, ki bi mi bil res zanimiv. Ob preklapljanju programov me prevzame ameriški film. Poln je nasilja, avtomobilov, temnih ulic in čudnih ljudi. Odločim se, da v te kraje ne grem in ugasnem televizor. V roke vzamem veliko knjigo iz sestrine sobe. Odprem jo in moje potovanje se prične. Najprej afriška celina. Afrika mi je znana po dogodivščini Jurija Murija, ki je odpotoval. Želim se prepričati, če je res tako. Da, kače, noji, sloni, vročina in pesek, vse to je res, a manjkal mi je pogovor. Nobena žival ni poznala moje govorice. Tudi Afričani so me čudno gledali, ko sem jih prosila za pico in sok. Ker lačna ne morem vzdržati, se odločim za novo dogodivščino. Odidem do Nove Zelandije. Zelo lep zelen otok z veliko znamenitostmi. Slišala sem, da je tukaj kivi. Ljudi sem povprašala, kje ga lahko dobim. Pokažejo mi ga, a bila sem zelo razočarana. Kivi ni bil kivi, zelen in sočen, ki bi potešil lakoto, ampak majhen rjav ptiček. Raje grem kar drugam, saj se nočem osmešiti. Najdem se ob kitajskem zidu. Čudno je in nič kaj prijetno. Radovedna sem, kaj je na drugi strani, a je nemogoče. Bila bi vesela, če bi se lahko spremenila v avstralskega kenguruja. Preskočila bi zid, se malo razgledala in pokukala v kakšno restavracijo. Sedaj bi pojedla tudi kakšno njihovo kačico, ki mi v Afriki ni vzbudila apetita.

Zaslišala sem svoj trebuh, takoj za tem pa mam, ki me je vabila na večerjo. Tako se je moje, res samo moje potovanje končalo. Začela se je najboljša večerja.

Nika Majcen, 5. a

Teo Škrofič, 5 let

POŽAR IN GASILCI

Nekega dne sem z mamo in s sestro dan preživela na vikendu pri babici in dediju. Bil je jesenski čas. Njun vikend in ostale stanovanjske hiše so blizu gozda. Eden od sosedov je kuril listje, ki je bilo na njegovem dvorišču. To je delal brez posebnega nadzora, za povrh pa je še odšel za nekaj minut v hišo. Te minute so bile usodne, saj je veter začel močneje pihati in je plamen odneslo v gozd. Ogenj se je vedno bolj širil in bilo ga je nemogoče pogasiti le z vedri vode. Čez čas so na srečo prihiteli gasilci in začeli veliko borbo z neusmiljenimi plameni ognja. Vendar jim ni uspelo in na pomoč so morali poklicati še več gasilcev. Tudi vode jim je zmanjkalo. Preden so prišli še ostali gasilci, je ogenj uničil že večji del gozda in se je nagibal k našemu vikendu. Na srečo so požar še pravočasno pogasili, sicer bi lahko bilo uničenih več hiš, tudi hiša mojih starih staršev.

Iz tega lahko sklepam, da moramo biti pri kurjenju ognja zelo previdni. Le majhen plamen lahko povzroči veliko katastrofo. Vedeti moramo, da pri požaru ne trpimo le ljudje, ampak tudi živali in rastline. S tem jim uničimo njihove domove, vzamemo življenja in to le zaradi naše neprevidnosti. Takoj, ko se zgodi požar, moramo hitro ukrepati, pomembna je vsaka sekunda. Zato sama zelo občudujem gasilce, ljudi, ki so pripravljeni tvegati življenje, da bi pomagali drugim. Ljudje kot so oni, morajo imeti zelo veliko srce in pogum, da rešujejo ljudi in živali iz požarov, prometnih nesreč, potresov, poplav ... Delo sploh ni lahko, še posebej, če imajo družine. Le kako se morajo družinski člani počutiti, ko so njihovi ljubljani izpostavljeni nevarnostim? Jih je strah, da ljubljene osebe ne bodo več videli? So brezskrbni in zaupajo njegovi varnosti?

Čeprav veliko otrok sanja, da bodo nekoč gasilci, je to eden najnevarnejših in najpogumnejših poklicev na svetu. Je poklic, ki je zelo potreben, saj se nikoli ne ve, kje se bo zgodila nesreča. Če pa že naše sanje niso postati gasilec, pa lahko prispevamo vsaj toliko, da smo pazljivi, ko kurimo, da ne zanetimo tako velike katastrofe, kot je požar.

Maja Kocbek, 6. a

Klemen Benko, Nejc Čeh, Dejan Golirač,
Tilen Simonič, Nina Kocmut, 1. t,
Kolaž-Ogenj, slikanje, kolaž

GASILCI

Tudi v Destniku imamo gasilce. Za svoje delo ne dobijo plačila, ker svoje delo opravljajo prostovoljno. V društvu je veliko članov. Ko rabimo pomoč, pokličemo na številko 112. Meseca oktobra imajo gasilci dan požarne varnosti. V tem mesecu uprizorijo vajo. Gasilci imajo pri sebi pozivnik. Ko ta začne vibrirati in zvoniti, se zberejo v gasilskem domu. Nato se vsi gasilci odpravijo na prizorišče. V cisternah imajo vodo. Delo gasilcev je lahko tudi nevarno.

Nejc Čeh, 4. a

1. t, kolaž na papirnati vrečki

TEDEN POŽARNE VARNOSTI

Gasilci so že od nekdaj nepogrešljivi del vsega. Že nekoč so branili ljudi pred ognjenimi zublji in drugimi nevarnostmi.

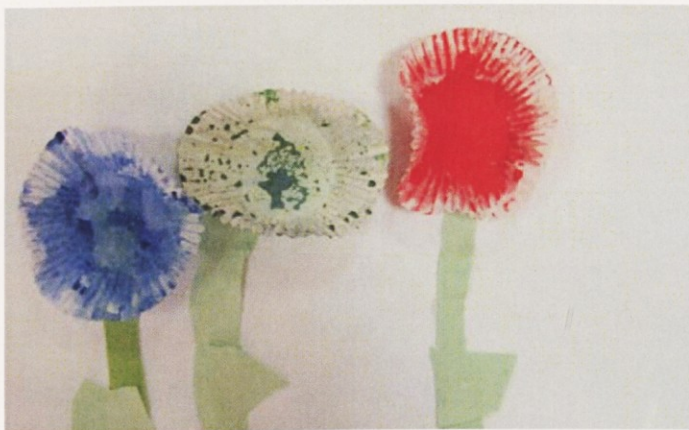
Gasilec ne pomeni samo, da gasi požar, temveč mnogo več. Pomeni varovanje, skrb, pripravljanje, opozarjanje in še bi lahko naštevali. Ti ljudje so občudovanja vredni. Nikdar prav ne zatisnejo oči in ko neke zagori, niti ne pomislijo, da ne bi odšli gasit. Vsak se odzove na klic. Nadenejo si gasilsko čelado in obleko, pohitijo v rdeč avtomobil ter s sireno opozarjajo ljudi, da se nekaj dogaja. Njihovo življenje je zares ogroženo. Sploh si ne predstavljamo, koliko nevarnosti preži nanje. Preden pričnejo gasiti, morajo postoriti veliko stvari, kot pa samo prijeto za cev in gasiti. Pregledati morajo okolico, ali je kaj poškodovanih, ogroženih, odklopiti morajo električne naprave in še in še. Potem se prične gašenje z vodo. Dolgo v noč ostanejo na pogorišču, čeprav več ne gori. Seveda pa ne le gasijo in rešujejo, temveč tudi pripravljajo prireditve, zabave in razne vaje. Zato poskusijo, najbolj pa v tednu požarne varnosti, seznaniti ljudi, kako ravnati z ognjem in biti pripravljeni na vse.

Pravi gasilec je dober človek, ki je vedno pripravljen pomagati. Sveti Florjan, njegov zavetnik, ga nagovarja temu. So spoštovanja vredni ljudje, ki nas v tednu požarne varnosti želijo čim več naučiti.

Simon Fridl, 8. a

Anej Dominko, Lan Kolmanič, Val Podplatnik, Nicolas-Nik Šketa, Jure Štandeker, 1. t, Travniki, slikanje, kolaž

Tilen Potrč, 5 let, Cvetoči travnik,
Kombinirana tehnika

TEKMOVANJE V DESENCIH

V soboto smo se zbrali pred gasilskim domom. Potem smo se odpeljali v Desence. Ko smo prispeli, smo imeli malo prostega časa.

Desetarja sva odšla z učiteljico Zvezdano. Potegnila sva listek, na katerem je pisalo, da smo deklicena vrsti desete. Bile smo zelo nestrpne. Medtem ko smo čakale, smo se igrale. Tekmovanje ni bilo težko ali pa smo me bile tako dobre. Po končanem tekmovanju so podelili nagrade. Osvojile smo prvo mesto in dobile pokal.

Najboljše je sledilo na koncu – polivanje z vodo. Vsi so bili mokri, razen mene, saj sem imela rezervna oblačila. Vesela sem, da sem gasilka.

Leja Murko, 3. a

Tjaša Vrečar, 7. b, Atleti, barvni linorez

TRADICIONALNI ZAJTRK

V petek smo imeli kulturni dan, ki je bil posvečen slovenskemutradicionalnemu zajtrku.

Pojedli smo ga, ko smo zjutraj prišli v razred. Vsi učenci v Sloveniji smo na ta dan imeli enak zajtrk, in sicer kruh z maslom in medom, mi pa smo prinesli še marmelado, ki so jo naredile naše mame in babice. Nato nam je učiteljica razdelila liste z besedilom, v katerem je bilo napisano vse o maslu. Zelo mi je bil zanimiv postopek pridobivanja masla nekoč. V skupinah smo naredili plakate o maslu. Nato smo maslo naredili tudi sami. Pa verjemite ali ne, bilo je najboljše maslo, kar sem ga jedla do zdaj. Sledila je vaja za božični koncert in odhod domov.

Dan je bil zanimiv, izvedela sem veliko novega o maslu. Naredila sem ga tudi doma. Ko so ga poskusili, jim je bilo všeč, celo mojemu dediju.

Neja Petek, 4. a

Gal Žugman, 1. t, praskanka

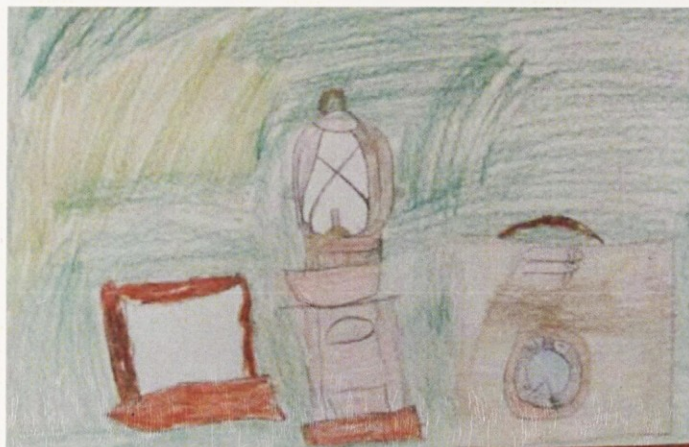
Sanje o samotnem otoku

Na poti iz Maribora v New York sem z letalom strmoglavila na samotni otok, pri čemer sem izgubila zavest.

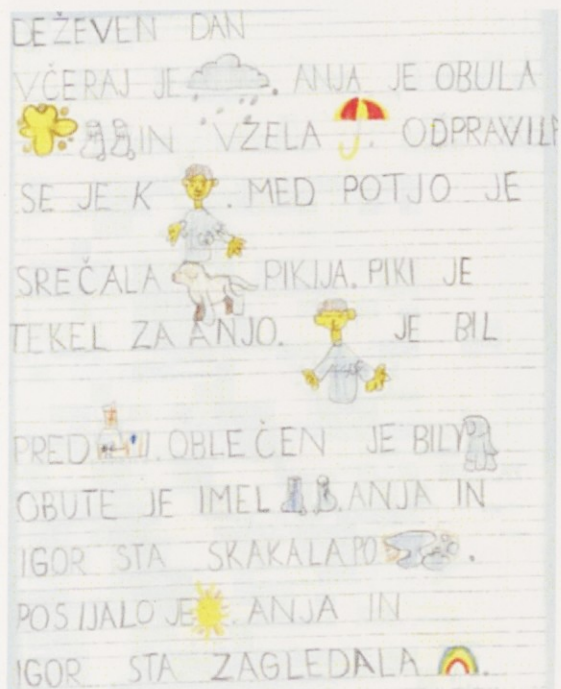
Ko sem se zbudila, sem okrog sebe zagledala čudna ljudem podobna bitja. Bili so zeleni z modrimi očmi in govorili so slovenski jezik. Dan za dnem so me imeli bolj radi. Ni mi bilo potrebno iskati hrane, za vse so poskrbeli oni. Bila sem njihova kraljica. Kmalu sem začela pogrešati domačo vas, sorodnike in prijatelje. Odpravila sem se do mesta, kjer je strmoglavilo letalo. Počutila sem se grozno. Med razbitinami sem začela iskati pogrešane. Ničesar nisem našla, razen razbitin in pepela. Blizu je bila vzpetina, na kateri sem opazila majhno leseno hiško. Povzpela sem se do nje. Bilo me je zelo strah. V daljavi sem zagledala ogenj. Njegov sij je osvetlil vse moje prijatelje. Neznansko sem se jih razveselila. Manjkalo ni nihče. Vsi smo bili spet skupaj.

Svoje preostale sanje sem pozabila, kajti zbudila me je mamica.

Lucija Bugar, 5. a

Lucija Cajnko, 1. t, tihožitje

Anja Orešič, 1. t

Sara Lipovšek, 6. a, Smrčja vas, akril na platnu

Alja Markež, 2. a, Portret, oglje

Rok Vajngerl, 3. a, strip

Jan Zabret, 1 leto 6 mesecev

OD LJUBEZNI DO PREVARE IN SMRTI (Poustvarjanje na besedilo Victorije Holt – Hiša tisočerih lantern)

Bliža se poroka in svatje prihajajo z vseh koncev sveta. Jane in mama se pripravljata na hčerin poseben dan. Svatje v cerkvi nestrpno čakajo na prihod mlade neveste, ki jo bo do oltarja pripeljal Silvester.

Po poroki vdrejo v cerkev roparji in po nesreči v roko ustrelijo Janino mamo. Vsi zbegani od nesreče zaradi varnosti odidejo domov, mladoporočenca pa z Janino mamo v bolnišnico. Ranjenka je zaradi večje izgube krvi v smrtni nevarnosti. Objokana nevesta noč preživi z materjo in moli za njeno zdravje. Zjutraj mama potrebuje darovalca, saj je izgubila veliko krvi. Reši jo lahko samo Jane, ki ima edina isto krvno skupino, in seveda je takoj pripravljena pomagati. Ko je mama rešena in potrebuje samo še okrevanje, se Jane z Joliffom brez skrbi odseli v Indijo, kjer se vselita v majhno skromno hiško, o kateri sta sanjala že kot otroka. Jane pri kosilu pove, da pričakuje prvega otroka. Zaradi primanjkovanja denarja se oba zaposlita in Jane kar doma odpre majhno trgovino z zdravili, Joliff pa se odpravi na tržnico prodajat doma narejene posode. Naslednji dan je njegova posoda ležala razbita na tleh in Joliff je zaskrbljen, saj nima več službe. Po nekaj mesecih mora Jane v bolnišnico, saj je tik pred porodom. Joliff jo hitro odpelje in že čez nekaj ur dobi v naročje sina Jacka, ki mu je zelo podoben.

Jack iz dneva v dan raste in postaja vedno bolj živahen. Joliff izve, da je njegova prva žena še živa in Jane je prisiljen zapustiti. Ker Jane ne more sama vzgajati sina, ga za nekaj dni odpelje k mami, sama pa odide k Silvestru. Ta jo takoj zaprosi za roko in Jane seveda privoli, saj želi hitro pozabiti Joliffa. Že naslednji dan stopi v nov zakon. S Silvestrom dobita sina, ki pa ga Silvester ne sprejme, zato ga ubije in na koncu zaradi slabe vesti ubije še sebe.

Jane se pretresena odpravi na potovanje v Tokio, kjer sreča ovdovelega Joliffa in spozna njegovega brata dvojčka Henrija. Jane in Joliff si želita, da bi ponovno zaživelaskupaj, zato se preselita k Henriju. Jane mu je zelo všeč, zato jo začne nadlegovati. Nekega dne Joliff vidi, kako Henri nadleguje Jane, zatoga pretepe in z Jane hitro odideta nazaj k njeni materi. Ko Joliff vidi svojega sina, je presrečen in z Jane se spet poročita. Čez nekaj mesecev se jima rodi hčerka Jasika in od sreče Joliffu počí srce.

Jane se po novi tragediji zaljubi v starega sošolca, s katerim preživlja otroka, ki čez nekaj let odrasteta in srečno živita s svojimi otroki.

Jane vnukom pogosto pripoveduje svojo življenjsko zgodbo, ki ji čez čas doda še smrt svojega tretjega moža.

Žan Letonja, 6. a, Vulkan, akril na platnu

DEŽEVEN DAN
VČERAJ JE DEŽEVALO.
ANJA JE OBULA RUMENE
ŠKORNJE IN VZELA
DEŽNIK. ODPRAVILA SE JE
K IGORJU. MED POTJO
JE SREČALA PSA PIKIJA.
PIKI JE STEKEL ZA ANJO.
IGOR JE BIL PRED HIŠO.
OBLEČEN JE BIL V PLAŠČ.
OBUTE JE TMEL ŠKORNJE.
ANJA IN IGOR STA
SKAKALA PO LUŽAH.
POSIJALO JE SONCE.

Gal Žugman, 1. t

Nina Gracej, 2. a, Portret, oglje

Ines Kos, 1. a, Črta in pika

Lara Lovrenčič, 4. a, Pravljčna dežela,
akril na platnu

Nika Muršec, 4. a , Muca, lepljenka

Lucija Cajnko, Mari Kramberger, Anja
Orešič, Urška Fridl, Leja Pukšič, 1. t,
Morje, slikanje, kolaž

OBČUTKI OB BRANJU PESMI TONETA PAVČKA

(Razmišljanje ob branju Pavčkovih Majnic)

Razmišljala bom o dveh izredno čustvenih in preprostih besedilih. Prvo besedilo je pesem *Tožba*, katere avtor je pokojni Tone Pavček, drugo besedilo pa je odlomek iz knjige *Pavček.doc*.

Tema pesmi *Tožba* oz. neki čustven in žalosten trenutek, ki nam ga želi Tone Pavček predstaviti, je osamljenost. Nek moralni pojem, ki si ga je pesnik vzel kot glavno temo tega besedila zelo k srcu in ga čustveno predstavil, je, kot nam že samo besedilo in naslov povesta, tožba. Moje mnenje o tem, kaj povezuje to pesem in besedilo oz. odlomek iz knjige *Pavček.doc*, je v bistvu razmerje med žalostjo in neizmerno srečo oz. veselje, ki ga je pesnik takrat čutil. Spet gre za nek čustven trenutek, za primerjavo med srečo, veseljem, žalostjo in osamljenostjo nad samim sabo. Kot bralka pesmi *Tožba* mislim, da so bila čustva pesnika precej močna. Mislim, da je izrazil svoja čustva zelo primerno in realno, lahko bi rekla, da jih je predstavil drugače. Sicer pa že sama pesem predstavlja primerjanje med pesnikom in nekimi splošnimi predmeti, rastlinami, ljudmi. Predstavlja pesnikova čustva, ki so tako močna, da lahko sama občutim stisko, ki jo je pesnik v tistem trenutku izrazil s pisanjem te pesmi. V pesmi *Tožba* se največkrat ponovi beseda »pogovarja«. Ponavlja se zaradi pesnikove čutnosti, čuti se, da je želel na papir izliti tisto svojo čutno, nadvse zapuščeno in osamljeno situacijo, želel je, da bi se pesem dotaknila vsakega in bi se na koncu vsak poglobil vase, se zamislil. Hoče izraziti in pokazati čustva. Najbolj opazne značilnosti jezika v pesniški zbirki *Majnice, fulaste pesmi* so slengovske besede. Mislim, da Tone Pavček ne prikazuje čustev tako kot kakšen navaden najstnik ali najstnica, ki ji/mu je vseeno za to, kar napiše in se v to ne poglobi natančno. To bi lahko utemeljila s primerjavo sodobnega časa s časom, ko je živel pesnik, saj ve, da so takrat otroci na vse gledali z velikimi očmi, opazovali so naravo, se v njej igrali in uživali na svežem zraku. Sedaj s(m)o otroci zasvojeni le z računalnikom, s telefonom in tablicami, takšnimi in drugačnimi igračami. Mislim, da je kljub dvema različnima časoma popolnoma zadel čustva sodobnih najstnikov. Sem mnenja, da sodobni najstnik svojih čustev in skrbi ne bi izrazil tako prepričljivo in pesnikovo prepričljivo izražanje čustev sodobnega najstnika mi je še posebej všeč. V pesmi *Tožba* in odlomku iz knjige *Pavček.doc* so ta čustva ravno nasprotna. V svojih pesmih pesnik čuti osamljenost, žalost, hkrati pa notranjo srečo, veselje, zaupanje in spoznanje. Glavni temi obeh pesniških zbirk, ki sem ju prebrala, sta v bistvu protipomenki, notranja sreča – notranje razočaranje.

Sara Horvat, 7. b

Tiana Mikolič, 3 leta

Rene Cafuta, 4. a, Zima, tempera

SKRIVNOSTNI SVET DOMIŠLJIJE (Razmišljanje ob branju Pavčkovih Majnic)

Majnice. Navdih za vsako ljubezensko dušo, ki bi ubijala za zven dolgih ali kratkih besed, rim in pridevnikov, ki ti pomagajo, da skočiš na oblak sanj. Oblak te popelje visoko do neba. Tam je svet zase. Ljudje tam ne poznajo besed zla ali sovraštva. Poznajo le domišljijo, pesmi, rime, knjige ... Ampak ta svet ni za odrasle, ki samo govorijo, naj se učimo ali pa pospravljamo. Ne, ta svet je samo za nas, otroke. Nežno se uležejo v naročje pisem in sanjarijo. In prav rada sem v takšnem svetu.

Prebrala sem pesniško zbirko *Majnice*, te knjige še nikoli prej nisem (pre)brala, čeprav so mi vsi govorili: »Pa daj, preberi jo že.« Ampak zdaj vem, zakaj. Knjigo je napisal Tone Pavček, pesnik, ki je ponos Slovence. Človek, ki se je znal vživeti v takšne ali drugačne like. Tone Pavček se je rodil leta 1928 v Šentjurju pri Mirni peči. Čeprav je večino življenja posvečal televiziji in medijem, je prav tako z veseljem podpiral otroke, da so odpotovali v svet sanj, besed in rim. Njegovo, s pesmimi obarvano življenje, se je končalo leta 2011. Ampak na tem svetu nam je zapustil številne čarovnije, ki jih je ustvaril z besedami. Njegove pesmi so mi izredno všeč. Še posebej pesem z naslovom *Tožba*. Pesem govori o samoti. Tudi lirski subjekt v tej pesmi potrebuje svojo sorodno dušo, nekoga, ki se bo smejal njegovim šalām, četudi niso tako smešne in nekoga, ki bo sočustvoval z njim o problemih, čeprav ne bodo tako grozni. Lirski subjekt potrebuje ljubezen in točno to jo povezuje z odlomkom iz knjige *Pavček.doc*. Pesnik(v obeh primerih) spozna, da se z ljubeznijo ne da kosati. Ljubezen potrebuješ in pika. Pesnika pravzaprav razumem, potrebuje nekoga, ampak na svetu ni samo ljubezen, ljudje ne živimo samo za ljubezen. Kaj pa, če se ustavimo, stopimo dva koraka nazaj in odmislimo službo ali šolo, vse druge obveznosti in opravila, vse tegobe, ki jih moramo premagovati. Kaj nam sploh preostane? Vse, ljubezen in prijateljstvo. Ljudje živimo za ljubezen in ljubezni ne bi bilo, če ne bi bilo domišljije, rim, sveta pesmi in pisem. Že naši predniki so se vdali ljubezni, vzeli pisalo, papir in nanj izlili svoja čustva.

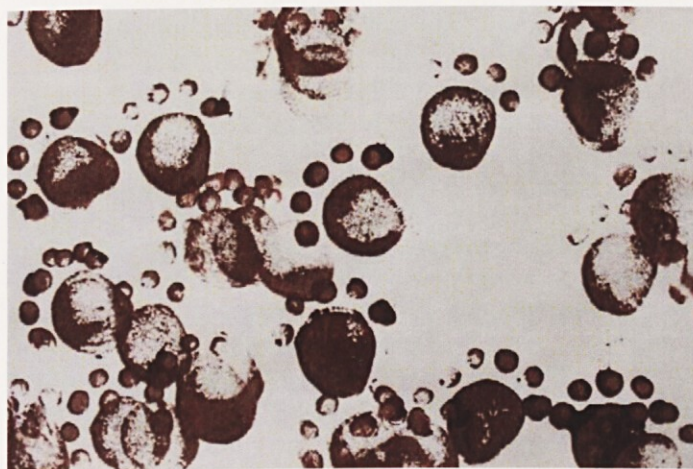
V pesmi *Tožba* se največkrat ponavljata besedi »pogovarja« in na kratko povedano »jaz«. Kot sem že omenila, lirski subjekt zaradi svoje brezupne osamljenosti nekoga potrebuje. Rad bi se z nekom pogovoril in se mu zaupal, ampak ne ve, komu. Jaz bi mu takoj priskočila na pomoč in mu povedala, naj vzame pisalo in na list papirja napiše, kaj mu leži na duši. Nastala bi čudovita pesem. Prav tako se je moral v svoji pesmi potruditi Pavček, da se je vživel v otroka, tega otroka, ki sedaj lahko prebere njegovo celotno zbirko pesmi z naslovom *Majnice, fulaste pesmi*. Gotovo bi se tudi on predal »čarobnosti« ljubezenskih pisem in se z oblakom odpeljal v čudežni svet, hkrati pa bi tudi opazil, kako izjemno se pesnik vživil v njegovo vlogo.

Pavček je pisal in ustvarjal v takem jeziku, da bi bil bliže nam otrokom, mladim in vsem ostalim bralcem. Uporabljal je slengovski (neknjižni) jezik oziroma jezik mladih. Zagotovo je to ena od glavnih značilnosti omenjene zbirke. Pesnik pa je zraven tega uporabil še veliko

drugih pesniških sredstev. Uporabljal je veliko rim, da pesmi še lepše zvenijo. Njegove poosebitve nas tako vabijo, da knjige kar ne bi izustili iz rok. Celo Zemlja, cvetovi ali nebo dobijo svojo človeško lastnost. Kaj šele inverzija! Pesnik z njo lažje doseže rimo in s tem nam je pesem bliže. Kot sem že omenila, nisem pričakovala, da bi tak gospod, ki je bil že malo v letih, ko je napisal to pesniško zbirko, napisal takšne pesmi, kot bi jih pisal sodobni najstnik. Zelo dobro se je vživel v to vlogo in zasluži si veliko pohvale. Po njegovih pesmih sklepam, da se je vmil v tiste čase, ko je še bil mlad. Zapomnil si je vse svoje najstniške težave, kasneje pa sta mu v vživljanje pomagala še njegova otroka. Po tiho je opazoval njuna čustva in jih primerjal s svojimi. O tem je napisal to pesniško zbirko *Majnice*, ki je navdušila številne mlade sanjarje po Sloveniji. Seveda pa so na takšnem mestu tudi druge knjige in druge pesniške zbirke. Mladi bralci smo bili navdušeni nad *Odvratnimi rimami*, ki jih je napisal Roald Dahl, prepesnil pa Milan Dekleva. Primerjala sem izražanje čustev in doživljanje v obeh knjigah in ugotovila, da se je slovenski pesnik Tone Pavček veliko bolj vživel v pesmi in življenje povsem drugega lika. Seveda je zabavno pripovedoval tudi Dahl, vendar je tukaj čustev zelo malo, saj so pesmi pripovedne.

Izbor posebnih besed in uporaba domišljije sta pri takšnem delu, kot so Pavčkove *Majnice*, včasih prav zahtevna, saj ko pesmi pogledamo, se nam ne zdi nič lažjega kot pisanje pesmi. Vendar pa je za to potrebno veliko truda in Pavček ga je v to pesniško zbirko vključil ogromno in ravno zato so njegove pesmi tako posebne in izstopajoče. Rada bi mu izrazila lastno zahvalo in pohvalo za trud in predanost delu. Prepričana sem, da je v tem neizmerno užival, tako kot jaz, ki sem z užitkom prebrala njegove pesmi.

Klara Benko, 7. b

Tina Vogrinec, 2 leti

Maja Simonič, 1. a, Sončen, deževen dan

Zala Tašner, 2 leti, Ptičje sledi,
tisk s štampiljkami

SMRT, PREVARA IN LJUBEZEN

(Poustvarjanje na besedilo Victorije Holt – Hiša tisočerih lantern)

Napočil je dan, ki ga je Jane čakala vse življenje.

Odprla so se vrata cerkve in vanjo je stopila Joliffova nevesta. Oblečeno je imela snežno belo obleko, ki ji je segala do tal. Črni lasje so bili speti v trdno figo in oprijeti z belimi cvetlicami. Ženin jo je že čakal pred oltarjem. Srečna sta stopila v nov zakon. Za oba se je začelo novo življenje. Po zabavi sta se odpravila domov in pripravila sta prtljago. V Pariz se bosta na medene tedne odpeljala z zasebnim letalom. Med potjo sta se pogovarjala o novem stanovanju in pila penino. Prispela sta in se odpravila v hotel. Joliff je za Jane pripravil majhno presenečenje. Večerilo se je in postajalo vse bolj hladno. Joliff je zakuril v kaminu in Jane zavezal oči. Odpeljal jo je v sobo in tam je bilo prav čarobno. Jane je bila navdušena. V temi so se svetile lučke v obliki srca. Tla so bila posuta z rdečimi vrtnicami. Sredi sobe je stala miza, na kateri je bila večerja za dva. Kozarci so bili napolnjeni s penino. Sredi mize je stala vaza polna rož. Povečerjala sta in se sonce je ravnokar vzhajalo. Joliff je Jane privil k sebi in jo strastno poljubil. Skupaj sta odšla na sladoled.

Medeni tedni so se bližali h koncu in počasi sta se odpravljala domov. V časopisu sta našla oglas, na katerem je pisalo »PRODAM HIŠO«. Jane in Joliff sta se odločila, da jo bosta kupila. Po treh mescih sta se preselila v novi dom. Stala je na podeželju. Bila je velika in svetlo zelene barve. Imela je kuhinjo, jedilnico, spalnico, kabinet, dnevno sobo in dve prosti sobi. Odločila sta se, da bosta v eni sobi naredila trgovino, v kateri bosta prodajala starine. Čez nekaj dni pa je Jane postalo tako slabo, da je morala v bolnišnico. Izvedela je, da je noseča. Prišla sta domov, Joliff je odšel v trgovino, Jane pa je ostala v dnevni sobi in brala. Naenkrat je zazvonil telefon. Glas na drugi strani je bil ženski. Hotela je govoriti z Joliffom, bila je njegova bivša žena in želela je, da bi se vrnil k njej. Od žalosti se je Jane odpravila k Silvestru. Joliff je prišel domov in ko je ugotovil, da je Jane odšla, je doživel takšen šok, da so ga morali odpeljati v bolnišnico. Jane se je takoj po treh dneh morala poročiti s Silvestrom. Ponovno so bili njeni temni lasje speti v trdo figo in snežno bela obleka ji je segala do tal, vendar ji je gosti pajčolan prekrival bled obraz. S težkim srcem je stopila v nov zakon. S Silvestrom sta se preselila v Hongkong – v hišo tisočerih lantern. Medtem se je Joliff res preselil k svoji bivši ženi. Silvester je izvedel, da je Jane noseča in se odločil, da jo bo prevaral, vendar ji tega ne bo povedal. Jane je bila zelo presenečena, ko je opazila, da se je Silvester spremenil. Začel jo je pretepati.

Nekega dne je Joliff gledal poročila in zasledil, da dekletu po imenu Jane preteči nevarnost. Takoj se je odpravil k njej v Hongkong. Ura je bila pol enih zjutraj in Jane je čakala Silvestra. Odprla je njegov predal in v njem našla telefon. Začela je brati sporočila in zasledila, da jo Silvester vara. Tako je bila zatopljen v branje, da sploh ni slišala korakov, ki so se bližali spalnici. Bil je Silvestrov prijatelj, v rokah je držal nož. Hotel je zabosti Jane, vendar ga je Joliff v zadnjem trenutku ustrelil v hrbet. Jane je odtekla voda in Joliff jo je odpeljal v bolnišnico. Po treh urah čakanja je Jane zagledala nekaj tako majhnega in tako lepega.

Rodilaje tri punčke, Luno, Anastazijo in Analizo. Njihovi temni lasi so jim padali na svetle oči. Joliff je dobil poročilo, da mu je prejšnji dan umrla bivša žena. V tistem trenutku so v bolnišnico pripeljali nezvestnega Silvestra. Zdravniki so se trudili, vendar jim ni uspelo. Silvester je po dveh urah umrl. To je Jane zelo prizadelo, vendar kljub vsemu ni odšla na njegov pogreb. Oprostila je Joliffu in se vrnila domov. Zadnjo sobo v hiši sta spremenila v pravi otroški raj. Znova sta odprla svojo trgovino s starinami.

Maja Kocbek, 6. a

Urban Tetičkovič, 1. b, praskanka

ALICA V ČUDEŽNI DEŽELI

Z Alico nadaljujeva pot po Čudežni deželi. Kmalu prispeva do napisa »VSTOP PREPOVEDAN, UKAZ DIDELEMA!« Za opozorilom se nahaja vrt.

Alica vpraša, kdo je Dideldemin jaz ji odgovorim, da je gotovo kak »nepomembnež«. Sam želim pot nadaljevati skozi vrt, Alica pa meni, da to ne bi bilo pametno in pove, da druga potka vodi skozi grm. Alici sem rekel: »Če greva skozi grm, se bova izgubila, ker ta pot vodi skozi čarobni labirint kamnitih pošasti.« Z Alico sva šla skozi vrt. Videla sva vrtnice, ciprese, kipe in robote, ki so čistili in urejali vrt. Na koncu vrta sva zagledala veliko robotskih vojakov. Zgrabili so naju in naju odpeljali v izginjajoči grad. Tam so naju vrgli v ječo in nato odpeljali pred kralja. Z Alico sva se začudila, kajti kralj je bil ravno Dideldem. Vprašal naju je: »Zakaj sta hodila po vrtu?« V strahu sva odgovorila: »Okoli vrta ne vodi nobena pot.« Kralju sva se opravičila in se ponudila, da bova pomagala urejati pot in vrt. Tako sva se oddolžila za tisto, kar sva naredila narobe. Po končanem delu sva lahko odšla iz gradu in nadaljevala sva pot po Čudežni deželi. Naenkrat sva zagledala vrata. Brez težav so se odprla in naenkrat naju je velikanska roka potegnila skozi.

Zbudil sem se in se ugotovil, da sem na srečo samo sanjal. Če bi se mi to zgodilo v resnici, bi bilo prečudovito, vendar mi zgodbe ne bi verjel nihče.

Žan Letonja, 6. a

Vid Gančev Zelenik, 2. a, V novo leto, nepravi batik

KRIV SEM

(Poustvarjanje na besedilo Franceta Prešerna – Krst pri Savici)

Kot vodja poganov in edini preživeli v bitki s kristjani se sedaj sprašujem, ali se nam je bilo potrebno bojevati in ali sem jaz kriv, da so zaradi mene umrli vsi moji vojaki. Ta vprašanja mi ne gredo iz glave in kar naprej se sprašujem eno in isto. Že nekaj časa so moje sanje moreče, saj me nekaj v meni preganja in počutim se krivega. Strah me je, saj ne vem, kaj se bo zgodilo sedaj. Ampak v srcu vem, da sem naredil prav, ker sem hotel obdržati našo vero, vero, ki so nam jo dali starši.

Upam, da bodo pogani drugod po svetu svojo vero širili še naprej, kajti nam ni uspelo. Poslal sem svoje vojake, da bi pobegnili in bili svobodni, potem pa se je zgodila ta grozna noč. Sprašujem se, zakaj še sploh živim, če so pa morali umreti vsi moji vojaki. To res ni pravično. Že dolgo razmišljam, ali se naj dam pokristjaniti ali ne. Če se dam pokristjaniti, bom svoboden, če pa ostanem pogan, pa bom slej ko prej zagotovo umrl. Ampak ne, to ni pravično do mojih vojakov, ki so se borili za našo vero.

Ostal bom pogan! Nočem, da naša vera izumre, raje umrem, kot pa se dam pokristjaniti. Vendar pa me bo vso življenje preganjalo vprašanje, ali sem kriv ali nisem kriv za to, kar se je zgodilo tiste noči na Ajdovskem gradu.

Lina Zelenik, 8. a

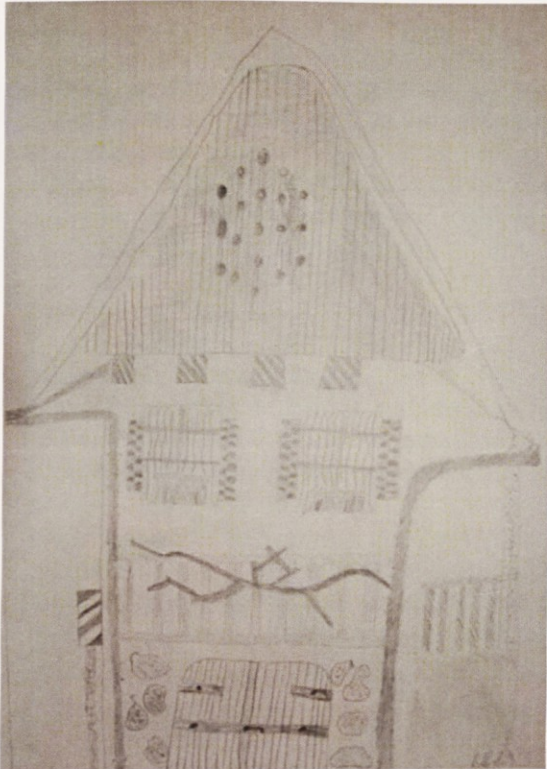

Tadej Pauko, 3 leta

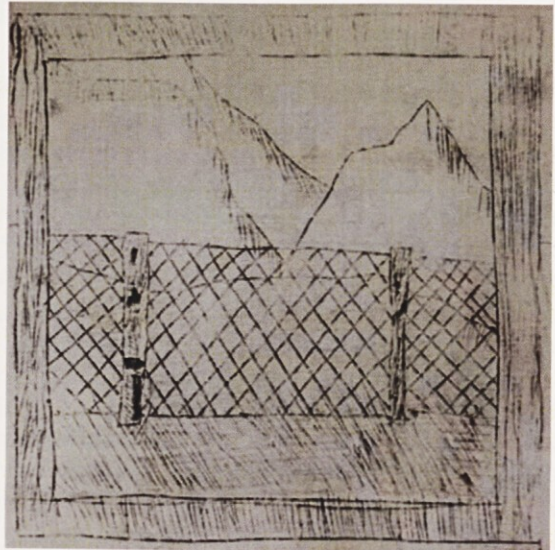
ČAROBNA ŠTORKLJA

Živel je svoje dni deček, po imenu Matiček. Bil je zelo reven. Pa je slišal, da kralj pripravlja preizkus. Kdor bo nasmejal njegovo hčer, jo bo dobil za ženo. In je Matiček vzel kruh, ga dal v svojo torbo in šel. Ob poti je srečal staro ženico. Prosila ga je za kos kruha. Matiček je bil dobrega srca, dal ji je kos kruha in ji povedal, kam je namenjen. Ženica mu je v zahvalo dala čarobno štorkljo na vrvi. »Ne dotikaj se je, ker se bo zalepil,« mu je še povedala. »Kako pa naj s tem spravim princeso v smeh?« je vprašal. »Ščepet, ščepet, ščepet,« mu je zašepetala in nadaljeval je pot. Pa je prišel do gostišča Pri treh sestrah. Naročil si je sobo in se odpravil spat. Sestre pa so gledale štorkljo. Prva je rekla: »Specimo si jo za večerjo.« Prijela jo je z obema rokama in je ni mogla več izpustiti. Drugi dve sta ji hoteli pomagati, a sta se prijeli zraven. Ko je zjutraj Matiček to videl, jih je okregal in šel dalje. Ljudje, ki so to videli, so hoteli sestre rešiti. Tudi oni so se zalepili nanje. Ko so prišli do gradu, jih je bilo že triintrideset. Šli do kraljične in se začeli vlačiti in cukati. Kraljična se je začela na ves glas smejati. Ko je videla Matička, se je takoj zaljubila vanj. Kralj je izpolnil obljubo in Matiček jo je dobil za ženo. In srečno še danes živita, če še nista umrla.

Klara Sužnik, 3. a

Leja Murko, 3. a, Viničarija, svinčnik

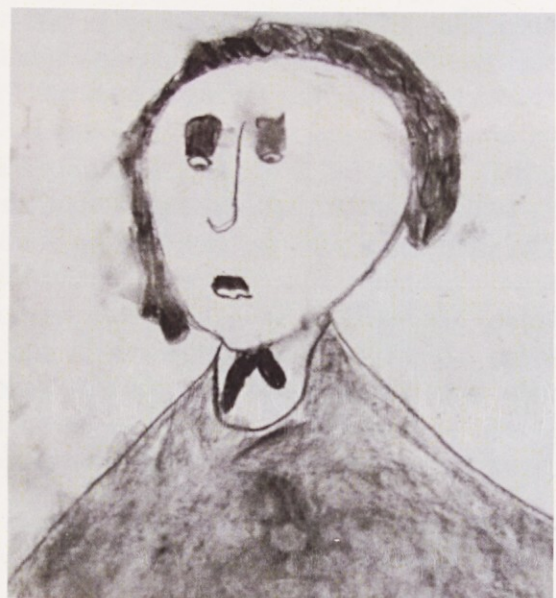
Leon Perger, 9. b, Ograja, suha igla

Tilen Gregorec, 9. b, Liska, suha igla

Ana, Potočnik, 3. a, strip

Žana Muršec, 1. b, portret

DEŽELA ČUDEŽNE DOGODIVŠČINE

Nekega dne se je Pik želel podati na pustolovščino. Spakiral je stvari in stekel v zgornje nadstropje bloka k Agnes, ki zna čarati. Agnes je privolila in tudi ona spakirala svoje stvari. Odpravila sta se do Pošastka, Emilije in Robotka. Agnes je rekla, da lahko pričara čarobni cepelin. Odleteli so iz Čudežne dežele. Vse je teklo kot po maslu, dokler ni Emilija zagledala velikega plakata. Spustili so se na tla. Pik je prebral napis: »Tekmovanje! Poišči tatu! Kdor ga najde, dobi tisoč evrov in lahko bo doživel tisoč dogodivščin.« Agnes jim je pričarala motorje in oddrveli so. Zagledali so napis »D-E-Ž-E-L-A Č-U-D-E-Ž-N-I-H D-O-G-O-D-I-V-Š-Č-I-N«. Končno so prispeli. Zagledali so raj. Po zraku so frfotale preproge, iz vulkanov so prihajali curki sladoleda, tla so bila tlakovana s piškoti. Uživali so in naenkrat zaslišali kričanje. Stekli so po poti in zagledali staro ženico. Povedala jim je, da ji je nekdo sunil ptico, ki jo pomladi. Obljubili so ji, da bodo ptico našli in joji vrnil. Odšli so po poti naprej in zagledali Lunino jezero. Ob jezeru je bil krasen kristal in ob njem je bil napis »K-R-I-S-T-A-L Z-M-E-D-E«. Prihrumela je temna senca, odprla vitrino in prijateljke razkropila po vsej deželi. Ker je bila že noč, so zaspali vsak na svojem koncu. Zjutraj je Agnes spet uporabila svojo čarovnijo in vsakemu pričarala svojo uro. Tako so polovico dneva hodili vsak po svoje, dokler se niso našli pri Luninem jezeru. Objeli so se. Naenkrat se je ob njih pojavil jokajoč fantič. Povedal jim je, da mu je nekdo sunil piščal. Podali so se na lov za tatu. Našli so ga in mu odvzeli čudežne predmete. Vrnili so ukrade predmete in tako zmagali na tekmovanju. Denar so razdelili revnim, dogodivščine pa otrokom.

Teja Črnko Širec, 3. a

SPET V ŠOLO

Počitnice so minile hitro, za nekatere so bile močno prekratke. Začele so se in kar naenkrat končale, pa vendar smo si med njimi zelo oddahnili, se spočili ter se zabavali. In potem še samo en dan, zadnji počitniški dan.

Zjutraj se zbudim in nisem si mogel predstavljati, da je počitnic že skoraj konec. Torba je bila oprana, peresnica polna, zvezki oviti ter vse ostale potrebščine pripravljene. Nekako sem komaj čakal, da se šola začne, dobili bomo nove predmete, naučili se bomo veliko novega in vse je dišalo po novem. Vseeno pa bo novo šolsko leto prineslo veliko več učenja, več bo treba delati, pa tudi napetost v razredu bo vse večja. Take misli so se po meni pretakale vso nedeljo. Čas je mineval in potrebno je bilo pripraviti nahrbtnik in oblačila. V postelji sem zvečer premišljeval, kaj se mi je lepega zgodilo med počitnicami in teh misli je bilo veliko, prizori so mi drug za drugim padali pred oči. Pa tudi zadal sem si nove cilje, nove načrte ter kako bom vse izpeljal. Moje veke so postale težke in zaspal sem. Kaj sem sanjal, se ne spomnim, a zagotovo je bilo kaj lepega. Budilka me je zbudila ob sedmih. Čeprav sem dolgo spal, sem se počutil zaspanega. Vstal sem, zbudil sestro, si umil obraz in smuknil v kuhinjo. Počasi sem se najedel, saj sem imel še več kot dovolj časa, pospravil za sabo in si torbo odnesel v predsobo. Kasneje sem se počesal, si umil zobe, se obul, zaklenil hišo ter odšel na avtobus. Spet smo se videli s prijatelji na postaji in na avtobusu. V šoli smo imeli nove omarice in s prijateljem sva si dala stvari v eno izmed njih. Odpravila sva se v razred, kjer sva morala narediti nove okraske za okna, kasneje pa je učiteljica podala še razne informacije. Imeli smo še malico, dobili urnike in soglasja ter zelo hitro odšli domov. Doma sem si pripravil torbo za drugi šolski dan oz. prvi dan pravega pouka po dolgem času.

Šola je dobro obiskovati, čeprav se nam včasih ne ljubi in nimamo radi ocenjevanj. Kljub temu je dobro, da nekaj znamo, saj bomo tako v življenju uspešni. Počitnice pa se, tako kot šola, ponavljajo, le da smo vedno razred višje.

Simon Fridl, 8. a

SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas

Izdala OŠ Destrnik-Trnovska vas, junij 2014

Ravnatelj: mag. Drago Skurjeni

Zbrala: Lilijana Pisar

Za tisk pripravil: Mitja Gerič

Jezikovni pregled: Nina Laki, Mateja Miklošič

Oblikovanje: Janko Marinič

Naklada: 400

Tisk: **DIGITisk** Ptuj

OSNOVNA ŠOLA DESTRNIK-TRNOVSKA VAS

junij 2014